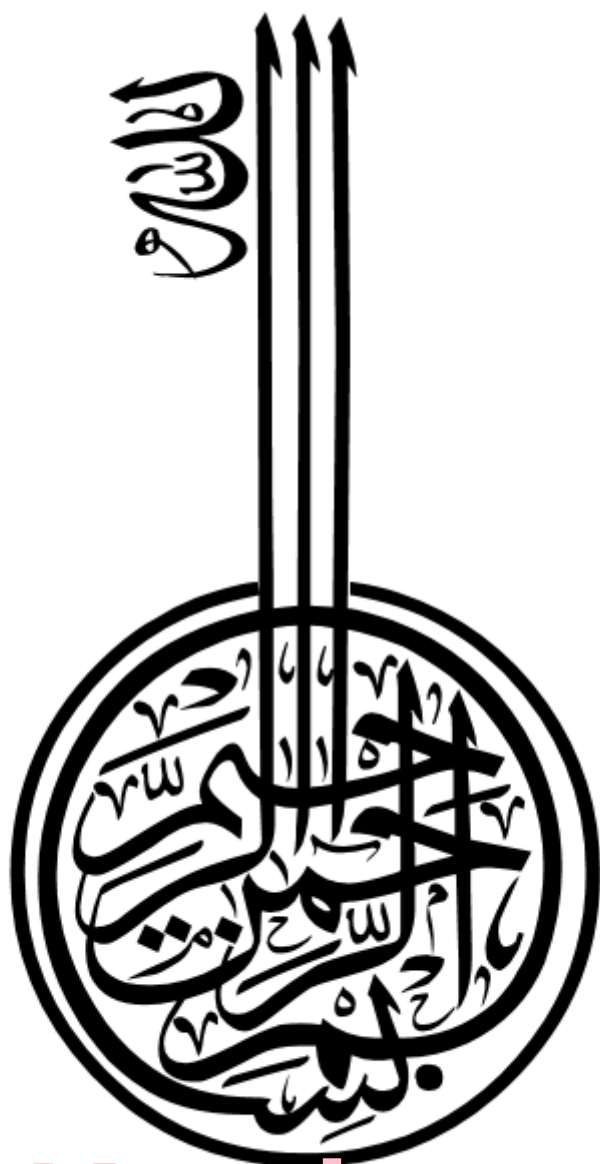

Ketabton.com

کتاب پښندنه

- * کتاب نوم: په لپه کې سپرغی
- * لیکوال: نور شاه نوراني
- * چاپ چارې: گل خپرندویه ټولنه
- * کمپیوز او ډیزاین: بسمل گرافیکس
- * چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
- * چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ ش
- * چاپ وار: لومړی
- * د لیکوال اړیکې: ۰۷۹۹۱۴۸۹۷۷_۰۷۷۹۸۸۵۰۸۰
- * ایمېل ادرس: Khost.tamadon@gmail.com
- * د فیسبوک ادرس: Noorshah Noorani

نوټ: د کتاب ټول حقوق له لیکوال او خپرندويې ټولنې سره خوندي دي.

گل خپرندویه ټولنه:

0778887778

0777543619

0766653034

0776629495

د فیسبوک ادرس: گل خپرندویه ټولنه

ډالۍ

دا کتاب هغو پتمنو او زیارکښو قلموالو
ته ډالۍ کوم، چې د نړۍ له ډېرو مادي
لاسته راوړنو څخه یې ځانونه محروم
کړي، د ژوند خواږې او ارزښتمنې شیبې
یې د پښتني کلتور بډاینې ته ځانگړې
کړې دي.

د گل خپرندويي ټولنې ځانگړی پیغام:

گل خپرندويه ټولنه يوه ځانگړې، فرهنگي، علمي او موخواله اداره ده، چې غواړي په هېواد کې د کتاب لوستنې بهير ته لاره هواره کړي.

د دغې ادارې آرمان د علم او پوهې له لارې افغانستان وتلو پړاوونو ته رسول دي؛ دغه ارمان ته رسيدل د زده کړې فرهنگ خپراوي ته اړتيا ليدل کيږي.

د دې ټولنې اداره ژمنه کوي، چې په ټولنه کې به د معياري کتابونو چاپونې په زور شته جهالتونه له منځه وړي. افغان زلمي به نړۍ ته خپل استعداد د کتاب لوستنې او فکري پياوړتيا په برخه کې وښايي.

مونږ له هرځايه هر ډول کتاب تر لاسه کوو، په هر ځای کې يې له هرې ممکنې لارې خپروو. په دغه بهير کې پرته له هر ډول تبعيض او توپيره، د افغان نسلونو سره د فرهنگي او فکري مرستې لپاره چمتو ياستوو.

زمونږ هڅو رنگ نه؛ بلکې رنگونه راوړي دي. په لومړي چاپ سره مو د ليکوال او شاعر بسمل بل کتاب (لېونی خبرې) چاپ کړ او دا دی په دوهم چاپ سره د ځوان وکیل، ليکوال، شاعر او ژورنالېست نور شاه نوراني کتاب چاپوو.

دا يې پيلونې دي او زموږ پيل به ان شاء الله پای نه لري.

مونږ به غونډې جوړې کړو؛ بحثونه به په لاز واچوو او د کتاب لوستنې له لارې به د روښانه راتلونکي زېري ورکړو!

راځئ، د خپل هېواد ټول ځوان نسل او هر انسان سره دا مرسته وکړو، چې کتاب ولولي.

له دغې لارې به په يوې هوښيارې ټولنې کې ژوند وکړوو.

په درنښت!

د گل خپرندويه ټولنې مشر

امين الله امين

يادونه او مننه

كلونه پخوا به كله، چې مونږ په مشاعرو كې گډون كولوو، د سټېج پر سر به د شاعرانو لخوا بل كوم ادبي ژانر نه اوريدل كيده؛ يوازې به ادبي غونډې د شعرونو په ويلو رنگينې وې. يانې داسې يو څوك نه و، چې دنثر په برخه كې يې لنډه كيسه ادبي ټوټه او كوم بل ادبي مطلب وړاندې كړي وای. خوست كې هغه مهال نثر ليكونكي په نشت حساب وو. علت يې همدا و، چې هرڅه مونږ نوي پيل كړي وو. نوې ټولنه او نوي زلمي شاعران د ادب پرځمكه راټوكيدلي وو. نثر ليكنه څه چې شعرونه يې هم په تول برابر نه وو. خو د وخت په تېرېدو سره، چې ادبي ناستې پاستې ډېرې شوې، شاعرانو او د ادب مينه والو دكتابونو مطالعې ته مخه كړه. ورو ورو يې شعرونه هم پاڅه شول او يو څه ناڅه دليكوالي له دود سره هم اشنا شول. بالاخره يو نيم شاعر به كله كله ادبي ټوټه او لنډه كيسه وليكله؛ خو د چاپ كولو لپاره به يې زړه نه ښه كولو، ځكه چې باور به يې پرې نه درلود. تردې چې يو نيم شاعر خو به كومه نثرې ټوټه چې وليكله له شرمه به يې په محفل كې ملگرو ته هم نه شوه اوروله، پدې دليل؛ چې هغه مهال شاعرانو ته د نثر ليكل گران كار و. بيا داسې وخت راورسيد، چې د شاعرانو گډې شعري ټولگې چاپ شوې. دنثر په برخه كې هم ادبي ټوټې، ناول او لنډې كيسې ځينو شاعرانو وليكلې، په مجلو او ورځپاڼه كې خپرې شوې، قدم په قدم د نثر ليكنې لړۍ روانه شوه. د تېرې يوې لسيزې په لړ كې د شعري ټولگو ترڅنگ د گڼ شمېر علمي او ادبي اثارو شاهد پاتې شوي يوو، چې دچاپ په گاڼه و پوسل شول. له ښه مرغه اوس مونږ تكړه نثر ليكونكي او څيړونكو لرو، چې دحساب وړ دي. دهرې ژبې پرمختيا او د ادبياتو پراختيا د نثر له لارې شونې ده. د دې ترڅنگ په نثر كې ليكونكي خپل پيغام او مفهوم په ښه توگه وړاندې كولاى شي. نو لارمه ده، چې د شعر ترڅنگ نثر ته ژوره پاملرنه وشي. ما هم كلونه وړاندې كوښښ كولو، چې د شعر ترڅنگ نثر وليكم؛ ولې پرې برلاسى نه وم. پدې وروستيو كې وتوانيدم، چې څو لنډې كيسې او ادبي ټوټې د خپل خيال او ذوق پرمټ د قلم پرڅوكه وكاږم. همداسې مې وكړل، د ټولنې يو شمېر ناخوالې او واقعيتونه مې په ادبي ژانرونو كې په هنري انداز سره د لفظونو په جامه كې ونغاړل. دفرهنگ او ادب دغوړيدا ترڅنگ مې دټولنې داصلاح او سمون لپاره ځينې واقعيتونه او پيغامونه پكې ځاى كړل. دلنډوكيسو او ادبي ټوټو شريكې ټولگې چاپول شايد معيار نه وي؛ خو ولې ما پدې منظور دا كار وكړ، چې شايد پر نورو پنځونو بريالى نه شم. همدا شان پر ژوند هم باور نسته خداى، مه كړه له چاپ څخه رانه پاتې شي. نو لارمه مې وبلله، چې

خپل تخليق ته چاپې بڼه ورکړم. لکه څه ډول مو چې وړاندې په ټوليزه توگه د نشر په باره کې خپل نظر څرگند کړ، په ادبياتو کې غير منظوم کلام نشر بلل کېږي. په ادبي اډانه کې د نشر ډولونه او ادبي ژانرونه مختلفې بڼې لري او هر يو په بېلا بېل اندازه کې ليکل کېږي. په ادبياتو کې هر نثري ژانر ځان ته قاعده لري. زه نه پوهېږم، چې زما دا ماتې گوډې لنډې کيسې او ادبې ټوټې به څومره په هغه معيارونو او اصولو برابرې وي، چې ادبپوهانو ښودلي دي. د تخنيکي او هنري پلوه به شايد ډيرې نيمگړتيا وې ولري، ځکه چې زما د نشر په برخه کې لومړنۍ هڅه ده، چې دخپريدو تر پړاو رسېږي. خود تخنيکي تېروتنو ترڅنگ بيا داسې مفهومونه او پيغامونه هم پکې پراته دي، چې لوستل به يې لوستونکي ته بې گټې نه وي. ضرور به د انساني چاپېريال د کړنو تات انځورونه او ناخوالې پکې وويني او ولولي او د پښتنې ټولنې نا دودې به يې په ذهن کې ترسيم شي. د ژوند په ډگر کې به ترې گټه واخلي. مونږ هڅه کړې، چې په ټولنه کې ځينو هغو عيني او پېښيدونکو واقعيتونو ته هنري بڼه ورکړو، چې زموږ خلک ورسره لاس په گريوان دي. زموږ په دردمنه او غمځېلې ټولنه کې ناخوالې ډيرې دي. اکثره تخليقونه مو د وير او اوښکو پرمحور را چورليږي؛ ولې متاسفانه، چې بدبختيو سره مخ يوو. شاعر او ليکوال چې د ټولنې ژباړونکی دی، هرومرو به يې ليکنې او شننې له وير او درد څخه ډکې وي. زما همدا تخليقي اثر به هم په لفظونو کې درته د وير ساندې وغږوي او له عبرت څخه ډکې پېښې به درته روښانه کړي. گرانو لوستونکو!

تاسو تا د زړه په مينه بلنه درکوم، چې په کتاب کې شته موضوعات ولولئ، خوند او عبرت ترې واخلي او د ژوند په ډگر کې ترې گټه واخلي. د ليکنې په پای کې لارمه بولم، چې د گل خپرندويه ټولنې هڅاند مشر ښاغلي امين الله امين، شاعر او ليکوال تکړه ډيزاينر انجنير صيب شمس الله بسمل بل، تکړه اديب مدير صيب نجيب الله رحيمي، تاند شاعر او ليکوال ښاغلي جليل مينه يار، دروند شاعر او ليکوال ښاغلي وسيم وصاف څخه د زړه له تله مننه وکړم، چې د کتاب د پښتۍ، ډيزاين، سمون او ترتيب چارې يې ترسره کړې. زه د گلونو يارانو د مينې او احسان پورې يم، د دوی د همکارۍ او هڅونې برکت و، چې زما کتاب يې د چاپ جوگه کړ. زه ورته د ژوند په ټولو چارو کې برياليتوب غواړم. پدې هيله چې د گل خپرندويه ټولنه د کتاب چاپونې لړۍ دوامداره وساتي او د نورو قلموالو شعري ملغلرې او ليکنې د چاپ په زبور سمبال کړي.

په ټوله پښتنه مينه او درنښت

ورور مو نور شاه نوراني

د ښاغلي نوراني د هنر خواره

کابو یوه نیمه لسيزه وړاندې په پوهنتون کې د محصلۍ پرمهال په کابل کې د خوستیو ژنیو د فرهنګي هڅو کیسې تودې او اوازې خورې وې. د دغو ژنیو په سرکې د نور شاه نوراني نوم ډېر یادېده.

هغه مهال د اوس هومره پرېمانه رسنۍ نه وې، خو پېښور کې خپرېدونکې هیلې، گوریت او گندهارا مجلو د نور شاه نوراني شاعرانه ولولې او انگازې زما په څېر د ده تر نورو مینه والو ورسولې. له ښاغلي نوراني دمخه د ده له نوم او شاعرۍ سره اشنا شوم.

خوست ته د لومړي ځل ورتګ پرمهال مې ښاغلي نوراني ارام، کمینه، صمیمي او مینه ناک انسان وموند. د خپلې شاعرۍ او شخصیت په څېر سنگین او خوږ و. لږې، خو شمېرلې خبرې یې کولې. خپل او د نورو شعرونه یې په خواره او زړه پوري انداز زمزمه کول. د ده شاعري د هغه پېر د بې وسیو او بې وزلۍ گن انځورونه او خواره شاعرانه ترکیبونه لري.

د ښاغلي نوراني شخصیت او وړتیاوې کرار کرار وغوړېدې، پر شاعرۍ سربېره یې له نورو کمالونو هم خبرېدم. په هېواد کې له وروستیو تحولاتو وروسته د خبریالۍ په برخه کې هم ښه وځلېده.

څو کاله وړاندې یې پر فیسبوک له سلام او کلام وروسته راته کړه، غواړم د خپل ولس او خلکو د خدمت لپاره د ولایتي شورا وکالت ته ځان ونوموم، ما ویل: دغه سرخوږی او ستړیا دې په وس پوره ده؟

ویل توکل په خدای، غواړم خپلو خلکو ته د خدمت په برخه کې هم ځان وازمایم، نور شاه نوراني د خپل محبوبیت او ښه شهرت له امله د خپلو خلکو په رڼو رایو ولایتي شورا ته لاره ومونده.

په ټولنیزو رسنیو کې چې هره ورځ د ښاغلي نوراني ټولنیز او ولسي خدمتونه گورم، نو نوموړی په دې برخه کې هم ښه وځلېده، ځکه د خپلو غوره خدمتونو او هلو ځلو پرمهال د ولس منځ او زړونو ته ورننوت. نوراني دا مهال د خپل هنر د گڼو مینه والو ترڅنګ د خوست د ولسونو په زړونو کې هم ځای لري.

تازه تازه د دغه خواږه انسان له يو بل هنر او کماله هم خبر شوم، راته کړه يې چې (په لپه کې سپرغی) په نوم د لنډو کيسو ټولگه يې چاپ ته چمتو ده. زه باوري يم، چې د شاعرۍ، ملگرتيا او ځان په څېر به يې کيسې هم خوږې او هم له ټولنيزو، روزنيزو، سوله ييزو او انساني پيغامونو مالامال وي. شاعر، کيسه ليکوال او د خلکو خدمتگار نوراني ته د لا اوږد، برکتې او سوکاله ژوند په هيله خپلې خبرې همدلته پای ته رسوم. د خيال چينه يې تانده او د هنر خواږه يې همداسې پرېمانه اوسه!

درناوی

د ولسمشر وياند دفتر د خبري څانگې مسول

اميرجان وحيد احمدزی

مخ گڼه	لړليک	عنوان
↓		↓
په لپه کې سپرغی	1	
سپوږمۍ	5	
عجيبه وېره	8	
پردي هديره	10	
بې وخته واده	17	
د واده سامان	22	
مرگونې زېږي	28	
د (روحاني) په ویر کې	39	
راځئ، د وینو پرځای خولې توی کړو	41	
اختريزه ډالۍ	42	
زرگرې سترگې	43	
انځور یزې نښې	44	
(لټه!!!)	45	
ماشومتوب	46	
د نور شاه نوراني پېژندگلوي	47	
د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې	48	
د نوراني ژورنالېستیک ژوند او کړنې	50	

په لپه کې سپرغی

د اکبر د کورنۍ غړو به هر سهار په دې مصلحت کوه، چې د کوز کلي له میرگل سره د غني گل د وژني خبره وکړي، هر خومره دولت، چې غواړي ور به یې کړي، خو غني گل چې ووژني، د غلام خان مشر زوی دومره د تورې سپرې نه ؤ، یوازې یې د غني گل څخه ویره کیده، ځکه ده ورته څو ځلې د مرګوني برید لاره نیولې وه، چې د خپل پلار او د منځوي ورور کسات واخلي، هغه کوم، چې یې د پولې پټې پرسر د راپورته شوې لاجې له امله وژلي وو. د اکبر کورنۍ چې هر وخت به یې پدې سره خبرې کولې، (تربورکه پری وي، ته یې منګور وګڼه) پکاره ده، چې د ورکیدو لپاره یې د بېړنیو لارو چارو څخه کار واخیستل شي. دوی په کلي کې د ډیرو شتو او سپرو څښتن وو، په کورنۍ کې یې ځینې پوه څیرک کسان هم وو، چې په هره خبره به یې ښه فکر کوه او بیا به یې د کورنۍ د غړو مینځ ته اچوله، دوی د ډېرو ناستو پاستو په پایله کې خبره په دې سره غوټه کړه، چې د غلام خان کورنۍ دوه تنه غړي مو وژلي، که غني گل ووژنو دا به درېم پور وي، چې لنډول به یې ګران تمام شي. خو پکار ده، چې د کوز کلي میرگل بدمعاش سره پرې خبرې وکړو، هغه ډېر بد سپر دی، په هېڅ شي صرفه نه کوي او نږدې به ورسره پرې وغږېږو، چې غني گل له مخې لېرې کړي. دوی په همدې سره سلا شول او له میرگل سره یې خبرې پیل کړې، میرگل، چې یو نشه یي او خونخوار انسان ؤ، یوازې یې د پیسو پیدا کولو لپاره د غلام مرګ او ژوبلې څخه بله لاره نه وه. کوم وخت چې له میرگل سره د اکبر کورنۍ غړو د غني گل د وژني خبره شریکه کړه، ده ورته په ورین تندي هرکلی ووايه او ورته یې په ځواب کې وویل:

هغه زما نږدې انډیوال دی، له ماسره یو نیم مازدیګر د (توی) په غاړه کیني، دا خو ډېره ښه او په زړه پورې خبره ده، مونږ یوازې د پیسو په پیدا کولو پسې سړیو، خو دا راته ووايه!، چې په ګوته یې وژنئ او که د بلې لارې؟ د اکبر د کورنۍ غړو ورته وویل:

ته باید داسې کار وکړې، چې مونږ هېڅ پرې بدنام نه شو او له داسې یوې لارې کار واخېستل شي، چې بنده بشر ته پټه ونه لګېږي. میرگل ورته وویل:

د داسې چارې ترسره کولو لپاره ډېرې لازې شته، خو یوه لازه چې ما ډېرځوانان په همدې کار سره د مرگ ترکومي رسولې او ډېرې کورنۍ مې په ویر اخته کړې، هغه داسې لازه ده، چې تاسو به هم په خپله ورته حیران پاتې شئ. دوی ورته په خدا شول دا خو ډېره اعلیٰ خبره ده، د اکبر مشر زوی پیرجان میرگل په شاه وټپوه او ورته ویي ویل:

یاره بده بلا سړی یې! داسې کسان خو ولې خدای © تل ژوندي لري. چې د خلکو مشکل پرې حل کیږي. میرگل ورته وویل:

هیله کوم، دا خو زمونږ دنده ده، چې د غریبو خلکو ستونزې ور هوارې کړو، پدې جریان کې پرې پیرجان بیا غږ وکړ، یاره! میرگل ته ووايه! له دغې ناوړه بلا څخه به څنگه خلاصون وموموو؟ میرگل:

دا خو ډېره وړه ستونزه ده، چې تاسو ماته د حل لپاره راوړې ده. خو پیرجان غږ پرې وکړ وایه کنه! (خو) څه مانا لري، خبره بشپړه کړه، میرگل:

دغه کار لکونو پیسو ته اړتیا لري. نوره مو خوښه ده، پیرجان:

ته غم مه کوه، چې هر څومره غواړې امر کوه، میرگل:

سمه ده خو گورئ، د غني گل د وژنې لپاره ډېر وخت پکار دی، دومره ژر نه شي کیدای دغه کار د سترگو د رپ خبره نه ده. پیرجان:

دا خوښه خبره ده، چې هر کار په احتیاط او صبر سره وشي، پایلې یې ښې وې. میر گل:

هو، گرانه! همدغه خبره ما هم درته کوله، تاسو بې غمه شئ! زه سر له ننه همدغه کار پیل کوم. له پټې معاملې وروسته د اکبر کورنۍ غړي ترې وخوځیدل، مازدیگر مهال غني گل د توی پرغاړه په میرگل سترگې ولگیدې، هغه ورته د هرکلي غږ وکړ، راځه، پیره! هسې مې په ټول کلي له تا سره طبعه جوړه ده، گني خلک خو ډېر دي، غني گل مسکۍ شو او ورته ویي ویل:

مننه گرانه! پر ماهم گران یې، ځکه درسره کېنم، په خبرو خبرو کې میرگل ورته وویل:

مونږ او تاسې هم ځوانان یوو، خلکو ډېر څه وکړل، خو یو کار چې زه زیاته مینه ورسره لرم او پرې اخته یم او ته یې نه کوې! هغه څه دي، ته پوهیږې؟ غني گل:

نه والا راته وایه؟ هغه یوې بلې نوې پاچاهۍ جوړول دي. غني گل:

هغه څنگه؟ هغه د چرسو او ځینو نورو منشیاتو کارول دي، چې سپرې ترې سخت خوند اخلي. غني گل: یاره! ته خو نن عجیبه خبرې کوې، دغه کار خو زما پلار او نېکه هم نه دی کړی، زموږ کورنۍ د پوره نوم خاوند ده دا کار خو زه نه کوم، په دې سره خو د سپرې ژوند او کورنۍ تباه کیږي. میرگل:

ته والا هسې پرې اخته یې ځوان باید د ځوانۍ په مرحله کې له هرڅه خوند واخلي، سپرې چې زوړ شي بیا نو هېڅ ډول مستي خوند نه کوي، تا د دغې شي خوند نه دی ځکلی، که یې وڅکي، بیا به ټول عمر راته دعاگانې کوې او د دنیا ټول غمونه به دې لېرې شي. زه په تا پوهېږم، هره ورځ د خپل پلار او ورور د کسات د اخیستلو په فکر کې وې، دا سودا ډېره مه کوه، لیونۍ به دې کړي، هر کار په صبر کیږي، ما ځکه درته وویل، چې ته لږ غوندې هر مازدیګر دم ترې پورته کوه، ټوله شپه به ارامه وې. د میرگل له دې خبرو سره د غني گل فکر بدل شو، غني گل:

ته ښه خبره کوې، خو دغه کار سپرې باید په احتیاط سره وکړي، ډېر نه، ځکه چې سپرې له ژونده باسي. میرگل:

هو! زه همداسې وایم، ته ونیسه یو دم چې خوند درکړي! غني گل:
راکړه!

هغې په سېګرټ باندې شونډې کېښودې، یو څو دمه یې ښه سینې ته کش کړ. بس، هماغه ورځ وه، چې غني گل به هر ورځ له میرگل سره د توی پرغاړه سېګرټ واهه. غني گل د وخت په تېریدو سره د میرگل له لاسه دې حالت ته ورسید، چې بالاخبره نورو سختو نېشو ته یې لاره پیدا کړه او د بېلابېلو ناوړه نېشو په استعمال روږدې شو، هغه د پلار او منځوي ورور د کسات د اخیستو فکر یې له مغزو ووت او په یوه بله لاره سر شو، کله به چې کور ته راته، د کورنۍ له هرغړي سره به یې جنجال و او هره ورځ به د دوی په کور کې شور او زوږ و. مشر ورور یې څو ځلې عقلي او اعصابي طبیبانو او د معتادینو روغتون ته د مداوې لپاره بوتلو، خو کله به چې دوا لږ غوندې تاثیر ورباندې وکړ او میرگل به هڅه کوله، چې د دوا په جریان کې پرې بیا هم د چرسو سېګرټ ووهي او یا پرې الکولي مشروبات وڅښي. د وخت په تېریدو سره د غني گل حالات پسې خرابیدل، وروسته یې مشر ورور او د

کورنۍ غړي دېته اړ شول، چې غني گل په کور کې په زولنو وتړي، ځکه دوی يې نور پر ډېرو دواگانو او نصيحتونو ستړي کړل، همداسې يې وکړل، چې د کور په يوه خونه کې يې په ځنځيرونو وتړه غني گل، چې په نېشه يې توکو ډېر سخت معتاد ؤ او هر ورځ به يې نارې سورې وهلې، چې ما څه جرم کړی! ما ازاد کړی! روغ سړی يم، چې په ځنځيرونه مو تړلي يم. غني گل، چې نور خپل اعصاب له لاسه ورکړي وو، يوه شپه پدې بريالی شو، چې خپل لاسونه يې له ځنځيره خلاص کړل او همدغه ځنځير يې د خونې په يوه تير پورې وتړه او وروسته يې مړۍ ته واچو او خپل ځان يې پرې زندۍ کړ. د غني گل د ځان وژنې اوازې د تربورانو ترغوږونو ور ورسيدې، د ميرگل سره يې د معاملې د وروستي خلاصون په پايله کې هغه مهال وليدل، چې ده په خپل ورغوي کې د چرسو يوه اندازه اومه مواد پخول او د شنو لوگيو په ولکه کې راگير ؤ، په گوتو يې په زوره زوره موبنل، پدې وخت کې د اکبر د کورنۍ يو تن غړي له ورايه پرې غږ وکړ، چې ميرگل! افرين شه! کار وشو. ده مخ ور واړولوه ؤ. په ځواب کې يې دا څو جملې ورته وويلې: گوره! په لپه کې سپرغۍ به منې دغه سپرغۍ چې هر چا په ورغويو کې موبنلې، ژوند يې تباه شوی او کورنۍ يې په درانه غم اخته شوې ده.

سپوږمې

هغه مهال پيوستون ډېر وړوکی و، د دوی او عرفان کورونه د سیند له غاړې سره نېرېدې وو، هر مازدیگر به کلیوال او د کلي ورکوتي ماشومان د سیند غاړې ته د ساتېري لپاره تلل. پيوستون چې لا پلار او مور په ښوونځي کې نه و شامل کړی، عرفان هم د ده همزولي و. دوی به اکثره وخت سره یو ځای لوبې کولې، هر سهار به عرفان د پيوستون د کور په وره کې نارې وهلې پيوستون، چې ډېر خوب زن و، مور به یې په وچ زور له خوبه پاڅه و او ورته ویل به یې، هله زویه! پاڅه! عرفان بیا نارې وهي، چې پيوستونه! را ووځه! مشغولی کوو، پاڅه! پاڅه! پيوستون جانه! هله چای وڅښه! بیا به د باندې ووځي! زه به عرفان ته ووايم، چې یو څو شیبې انتظار وکړي) مور یې، چې پيوستون ډېر نازو، ځکه چې پر پنځو لور گانو د پاس یې هم دا یو زوی و، چې خدای (ج) ورکړی و، ډېر زړه به یې پرې سوزیده. کله به چې د پيوستون پلار په ښار کې خپل پلورنځي ته تل، هر وخت به د پيوستون مور ورته ویل:

چې بېرته راځې بیا خو لږ څه مېوه پيوستون گل ته درسره راوړه! پلار به یې هر وخت د واسکت په جېبونو کې انار، مېه، کبله او یا ژاولې اچولې وې هر مازدیگر به پيوستون هم د خپل پلارجان د راتگ لاره څارله، د عرفان پلار هم په یوه مطبوعاتي اداره کې کار کوه، عرفان او پيوستون دواړو داسې مینه سره درلوده، چې هر وخت به د کلي د ځینو دنگو کلاگانو دیوالونو په غارونو کې د چنچنو په بچیانو (مرغزیو) پسې سر و. هروخت به یې د مرغیو بچیان په لاسونو کې نیولي وو، او ساتېري به یې پرې کوله او یا به یې د خان لالا په باغ کې شنو مېو په شکولو لاس پورې کوه، خو کله به چې دوی دواړه د کلي کومې زړې بوډۍ او یا کوم بل کلیوال ولیدل، بیا به یې د دوی میندو او پلرونو ته ویل: گورئ، ستاسو زامن مونږ هره ورځ وینو، چې د دنگو کلاگانو له غارونو څخه د مرغۍ بچي راباسي، خدای (ج) مه کړه، ماران به یې ټک وهي، د مرغیو په بچیانو پسې خو ماران ډېر گرځي او ډېر ماشومان یې ټک وهي او وژلي دي.

گورئ، ستاسو بچیان یو بل کار هم کوي، هغه د خان لالا په باغ کې له ونو شنې مېوې شکوي، چې دا له یوې خوا ډېر ظلم دی او له بلې خوا د شنو مېو خوپل

روغتیا ته ډېر تاوان رسوي. هغه خان لالا ډېر اعصابي سړی دی، هسې نه چې د منډو شکولو په وخت کې یې لاس په لاس ونیسي، ډېر بد به یې ووهي او بیا به تاسو پرې خوابدي شئ خبره به د لویانو تر لاجې ورسېږي.

کله به چې پیوستون او عرفان خپلو کورونو ته له ساتېري وروسته ولاړل، عرفان خو ډېر شوخ ؤ، پلار به کله کله واهه، خو پیوستون ته به چې کله پلار غوسه شو، د مور اړخ ته به ورنږدې شو او مور به یې ورته وویل:

سړیه! ولې دومره پرې غوسه کېږي! یو زوی مو په څه خواریو په زیارتونو او تعویذونو موندلی دی، دا خو (د ورکې مېلې گل دی) نو کله، چې دا خبرې به د پیوستون مور خپل خاوند ته وکړې، د ده غوسه به سره شوه خو عرفان او پیوستون د خپلو پلرونو او میندو په نصبحتونو او وهلو باندې دومره چورت نه واهه، خپل ساتېري ته به یې د معمول په شان دوام ورکوه.

عرفان یو ماسپېښین ناوخته د پیوستون د کور په وره کې نارې وهي، پیوستونه، راووځه! چې د سیند غاړې ته ولاړ شو! نن ډېره ښکلې ورځ ده زمونږ د کلي لارې کوڅې د اوریدلي باران له امله ښکلې شوې دي پیوستون راووت او د عرفان سره یې ترلمنې ونيول، د سیند تر غاړې په ډېرې چټکۍ سره ولاړل. هلته ډېرو کلیوالو د دوی په شان همزولي ماشومان د سیند غاړې ته د ساتېري لپاره راوستي وو. د سیند یوه نیمه څپه تر غاړې را اوښته عرفان او پیوستون ورته په هوس کې شول، ویي ویل:

دا زمونږ سیند هم عجیبه غوندې دی، کله کله داسې شور وکړي، لکه د خان لالا اس چې (وششنيږي) دوی دواړو سره وویل: راځه، لږ کوزې خواته ولاړشو؛ دلته ټول سپینږيري او ځوانان راغلي، بیا به مو میندو او پلرونو ته ووايي، چې دوی په یوازې توگه د سیند غاړې ته تللي، دوی همداسې وکړل. له کلیوالو ډېر کوزې خواته ولاړل هلته د ساحل په غاړه کېناستل. دوی د سیند اوبو ته ډېر څک وو، گوري، چې بېلا بېل کبان پکې اوږي را اوږي. دوی په خندا خندا ترې خوند اخېست او ماشومه مینه یې پرې ماتوله، عرفان، چې ډېر ځیرک ماشوم ؤ، گوري، چې د سپوږمۍ روڼ تصویر د سیند پرسینه پروت دی، عرفان پیوستون ته وویل: ای، دلته فکر وکړه! ته رانږدې شه! هغه سپوږمۍ گوره، چې هغه بله ورځ مو سره

په لپه کې سپرغی

نورشاه نوراني

يادوله، چې هر ماسخوتن زما او ستا په سر ولاړه وي، خو په رانيولو يې تراوسه لانه يو برلاسي شوي.

نن گوره سيند ته راکوزه شوې، پيوستون ورته وويل: هو والا ومې لیده، دا هماغه سپوږمۍ ده، دلته څه کوي، څنگه راکوزه شوې ده، دا خو عجب کار وشو، ما د شپې لخوا ډېره هڅه پسې کړې، خو رانيوی مې نشوه، عرفان ورته وخنډل، ښه! چې داسې ده، اوس څنگه کوو، دا خو چې ونيسوو، والا ډېر لږ کار به مو کړی وي او ډېره نېرېدې ده.

د لاس کانی هم پرې لگيږي. د سيند ژۍ ته ده څنگه کوو چل رابنايه هله زرکوه! پيوستون ورته وويل:

په دې کې چل نور څه وي، زه پسې ورځم رانيسم يې، عرفان ورته وويل: سيند به دې ډوب کړي، تاته مور او پلار نه دي ويلي، چې ويالو، سيندونو او څاه گانو څخه ځان ژغوره، هسې نه ډوب دې کړي، مې به شې، پيوستون ورته وويل: نه دغه خو ډېره نېرېدې ده، زما لاس هم ورسپړي، زه يې رانيسم، ته ډارن يې، عرفان ورته وويل:

چې داسې وي ته يې راوښه، زه خو دا کار نشم کولای، پيوستون ورته وويل: ته يې گوره، زه غلی غلی ورځم، پيوستون همداسې وکړل، ورو ورو د سپوږمۍ په تصوير پسې په اوبو کې ور روان شو، اوبه يې قدم په قدم ترسينې ورختې د سپوږمۍ تصوير ترې په سيند کې په منډه و، هغه و، چې يو ناڅاپه يې پښه په سيند کې په ژور ځای وربرابره شوه، اوبه يې په سر واوښتي عرفان په چيغو چيغو د خپلې ماشومانه مينې له کبله د پيوستون نارې د کليوالو ترغوږونو ورورسولي.

عجيبه وېره

سپين كړولا موټر د خوست ولايت محكمې مخې ته ولاړ و، خلك يې هك پك كړي وو، گڼ شمېر خلكو يې ننداره كوله او د موټر په اړه يې ډول، ډول خبرې كولې. موټر ته څوك له ويرې نه ورننېدې كيدل، ولاړو خلكو له ليرې د سپين موټر ننداره كوله. هر څوك به چې پر لاره تېرېدل، نو د موټر تماشي ته به پښه نيولي شول، د كړولا موټروان سودا اخېستو ته تللى ؤ، د موټر دروازې بندې وې. له لږ ځنډ وروسته هغه مهال څو تنه وسله وال واكمنان په ډېره بېړه د موټر خوا ته نږدې شول او پر شاوخوا خلكو يې غږ وكړ: دا موټر د چا دى؟ خو چا مثبت ځواب ورنه كړ. كله چې وسله والو كسانو ته د چا له خوا ځواب ورنه كړل شو، نو يې په ولاړو خلكو پسې سترگې برگې كړې او ورته يې وويل: تاسو د څه لپاره ولاړ ياست ايا دلته كوم خيرات دى او كه كوم پاروگر راغلى دى؟

خلك له ويرې خواره واره شول، خو بيا يې هم له لږ لېرې واټن څخه ننداره كوله. وسله وال لكه وږي زمريان چې له ښكار څخه تاوېږي راتاوېږي، بيا يې هم د موټر ډرايور ته څو نارې نوره وكړې، خو چا ځواب نه وركوه، دوى په زور سره د موټر د دروازو لاستې راكش كړل، خو د موټر دروازې لېرې نه شوې. بالاخره يې د ټوپكونو په كنداغونو د موټر د څنگ دوې ښيښې ماتې كړې او د دروازو بټنې يې پورته كړې، په ډېره بېړه يې په موټر كې پلټنه پيل كړه، ټول سيټونه يې وپلټل، خو هېڅ يې په كې پيدا نه كړل.

دوى يو بل ته وكتل او يوه وسله وال بل ته وويل: عجيبه وېره ده، په خداى (ج) دا ډول پېښه خوزما لپاره حيرانوونكې ده، لاهم موټر ښوري زلزله هم نشته. په دې وخت كې د موټر څښتن چې له دېرش مترى څخه يې په خپل موټر سترگې ولگېدې، ويې ليدل، چې وسله والو كسانو يې دروازې پرانيستې او په پلټلو يې بوخت دي. د موټر ماتې ښيښې يې تر نظر ورغلې، چې نينې نينې پرتې وې او دا نينې نينې ښيښې داسې ښكارېدې تا به ويل، چې د ځوندو وري پېغلې د مريو سپين هار شليدلى دى. د زړه سوي له وجې يې بېرني قدمونه واخېستل، موټر ته له

رسېدو وړاندې يې پر وسله والو غږ وکړ، ملا صاحب! په دې موټر څه کوی خدای (ج) ته گورئ دا بنیښې مو ولې ورماتې کړې دي.

کله چې وسله والو کسانو شاته وکتل، د موټر څښتن ته يې د ټوپکو خولې ور واړولې او ورته وبي ويل:

ځای پر ځای ودرېږه او نږدې رانه شې! د موټر څښتن هک پک ودرېده، رنگ يې د مني د توت د پاڼو په شان زير وټښتیده او په لږېدلې غږ يې وويل:

آخر ملا صاحب څه شوي دي؟

وسله والو بيا په قهرېدلي غږ سره ورغبرگه کړه: خبرې مه کوه! په دې وخت کې د وسله والو مشر په نورو ساتونکو غږ وکړ، هله د هغه سړي لاسونه وروترې او يو څو لغتۍ يې هم ووهې، دا څه سرگرداني يې مونږ ته جوړه کړې ده، دا يو ساعت کيږي، مونږ او ښاريان يې په شک او وېره کې اچولي يوو. وسله وال د موټر څښتن ته ورغلل لومړی يې يو څو لغتې وواهه او بيا يې د ده په خپل ځادر لاسونه وروترې، موټروان که هر څو زاری ورته وکړې اخر څه گناه مې کړې! صرف مې موټر درولی و، څه خبره ده، ملا صاحب راته ووايئ!، چې زه پوی شم؟

دوی ځواب ورکړ:

ته نه گورې، چې موټر دې ټوپونه وهي او څه ملنډې يې پيل کړې دي. ده ورته وويل:

تاسو ما خوشی کړئ، چې زه د موټر ډېگۍ درته خلاصه کړم. دوی يې هم لاسونه ور خلاص کړل او ورته يې وويل:

د موټر ډېگۍ خلاصه کړه.

موټروان له جيب څخه کيلي راوڅېسته.

وسله والو يوه بل ته وکتل او په خپلو کې يې اشارې وکړې، چې تاسو لېرې شئ. کله چې موټروان ډېگۍ خلاصه کړه، نو گوري، چې په ډېگۍ کې دوه اهلي سپي پراته دي او ژبې يې ايستلې، په ډېرې تيزۍ سره ساه گانې اخلي. په دې وخت کې وسله وال کسان او خلک عجيب پاتې شول او وسله والو يو ځل بيا په موټروان باندې د وهلو پيل وکړ او ستغې سپورې يې ورته وکړې، تا پر مونږ باندې څه رشخند وواهه او بله دا چې څوک د حيواناتو سره دومره ظلم کوي، چې تا په دې بنده ډېگۍ

کې حصارکړي او لږه هوا هم نه ور داخليږي. که دا اوس مړه شوي وای دا ازار نه لري، ته قانوني مجرم یې، له حیواناتو سره څوک دومره ظلم نه کوي. موټروان په ژرغوني اواز ورته وویل:

ملاصاحب! دا کورني سپي یو دوست راکړي مونږ بدي دار خلك یوو، د شپې له خوا پرې د کورساتنه کوو، پدې خاطر یې کور ته وړم...

وسله والو یې خبره غوڅه کړه او ورته یې وویل: ډېر ژر دا سپي خوشي کړه! موټروان له ویرې یوازې ورته وویل: په سترگو صاحب!

په ډېره بېړه یې سپي رابښکته کړل او په بڼا ر کې یې خوشي کړل او سپیو په ډېره خوښۍ سره ساه گانې واخېستې او په بڼار کې په تریکو شول.

پردۍ هدیره

هغه د مور او پلار ډېر نازولی زوی و، ځکه، چې له څلورو لورگانو وروسته خدای تعالی پرې لورولی و. په ډېرو نازولو زیارتونو باندې یې ډوډۍ پخې کړې او پر ولاړو لکړو څوړندو گلدارو دستمالونو ته یې ډیرې غوټې ورکړې وې، چې د خدای په مهربانۍ سره یې اصف پیدا شو. دی به مور او پلار د سوي لاس په څېر ساته، یوه شېبه یې هم له سترگو نه پناه کوه، همداشان یې په ساړه او لمر نه واهه.

اصف ښوونځي ته د تلو شو، خو تر شپږم ټولگي پورې یې لازمه کړې نه وې بشپړې کړي، چې د ځمکې د دعوي پر سر یې پلار تربورانو واوځه. اصف په دې وخت کې خپلو ترونو هم بېل کړ او د کورنۍ درانه غمونه یې د تنکۍ ځوانۍ پټي شول. د دښمنۍ او بې کسۍ له وجې یې ښوونځي پاتې او د یادو پېښو چلولو ته یې مخه کړه. د اصف د پلار له مړینې وروسته یې مور د ده ډېر خیال ساته، چېرې یې نه پرېښوده، ځکه ویریده، چې د خاوند په څېر یې اولاد هم د گوليو خوراک نه شي.

د وخت په تېرېدو سره چې اصف لږ زلمکی غوندې شو، نو د خپل پلار د کسات اخېستو فکر ورسره پیدا شو. یوه ورځ داسې هم راغله، چې په (جمه) یا د کلي کلیوالو ځوانانو د بڼدار په ځای کې د خپلو همزولو سره ناست و، د بڼدار پر مهال یې د تره زوی د خپل پلار د وژلو پېغور ورکړ، په دې وخت کې خدای شته، د بدن په

هر وینېته یې خولې راووتې، کور ته ځوړند سر او زنګیدلی روان شو. کور ته د ننوتو پر مهال یې مور د ده تر یو تندۍ او وچې شونډې ولیدې، سمدستي یې پرې غږ کړ، زویه!

ډېر پریشانې یې، خیرت خو به وي؟

ده ورته وویل:

مورې! هو، خیرت دی، مونږ چې داسې د تره زامن لرو، دښمن ته مو اړتیا نه شته.

- ولي زویه؟

- هسې مورې، هغه اکبر څه دی، دا دوهم ځل دی، چې د بابا د وژنې پیغور رانه کړي، په خدای داسې مغزه مې ورته خراب دي، چې زما له لاسه به اخبر ووژل شي، ځکه د بیدیا بلا دومره سخته نه وي، لکه د کور بلا.

مورې په ډېر مهربانه غږ ورته وویل:

زویه، ته راشه!

دا ډېرې وړې خبرې دي، په دې پسې سر مه گرځوه، خدای مهربان دی، هرڅه به ښه شي.

- زویه هغه متل دې نه دی اوریدلی، چې ښو ته بېړه کوه او بدو ته صبر. زه به یې پلار ته ووايم، چې زوی ته نصیحت وکړي، چې د بیا ځل لپاره تاته پیغور درنه کړي.

- مورې دا خبرې او پیغورونه په خدای که زه په سر وړې شم یا به خپل پلار بدل اخلم او یا به د خپل تره زوی وژنم، چې د بیا ځل لپاره پیغور راکړي.

اصف به همداسې د خپلو همزولو سره ناسته پاسته کوله، په دې وخت کې هغه د چا په خبره چې زلمی غوندې شو، نو یې ټوپک هم گرځاوه. مور به یې ورته ویل: زویه! ټوپک په دې خاطر گرځوه، چې د ځان ساتنه پرې وکړې، نه دا چې د پلار بدل واخلي، ځکه ډېر ظالم وخت دی. مونږ بدي دار یوؤ دښمن هڅه کوي، چې تا هم ووژني. یوه ورځ داسې هم راغله، چې اصف د معمول په څېر د خپلو همزولوسره ناست و، په دې وخت کې ښه بڼه ګرم و، هغه د تره زوی یې هم ناست و، خدا ګپ شپ روان و، اصف ډیرې سترې خبرې کولې هغه د تره زوی یې په کنایې شکل سره د بڼه ګرم په مینځ کې وویل: ځینې خلک له ځانه لویې خبرې کوي او شاته پام نه کوي،

چې څه راته په میراث پاتې دي. زه خو که د ځینوکسانو پر ځای وای، نو په خدای که د الف نه مې یې هم ویلي وای. اصف په دې وخت کې د ده په خبرو پوی شو، خو رنګ یې واوښت، تګ سور شو، شونډې یې له قهره وچپلې، ټوپک یې له زنگونو راکوز کړ، په دواړو لاسونو یې ودراره او سر یې پرې کېښود. اصف فکر واخېست. په دې وخت کې پرې یو ملګري غږ وکړ، اصفه! څنگه داسې چورتې غوندې شوې، ګډ لګوه!

اصف ورته وویل: ولالې غوندې مې سر درد وکړ.

هغه د تره زوی یې بیا یو ځل وویل: د کږو وږو خبرو توان نه لري. په دې سره د اصف حوصله او صبر پای ته ورسیده. سمدلاسه اصف ټوپک پرې راواړوه دزې یې پرې وکړې، هغه د تره زوی یې ځای پرځای وواژه. های وای سورې نارې شوې مه اصفه، دا دې څه وکړل؟ اصف په منډه د کور په لوري روان شو. کورته د ننوتو پرمهال یې مور ته نارې وکړې، مورجانې پښې وباسه، هغه د سپي زوی مې درته وواژه!

مور یې ورته وویل: ما زویه، دا دې څه وکړل! هله نو بیرته کوی، چې ځانونه خلاص کړو. اصف او د کورنۍ غړي یې د ماما کره ولاړل. هلته د ماماګانو کره یې شپې او ورځې تېرولې. مشرماما به یې اصف ته ویل: (خوږیې ګړه) ته خفه نه شې، ځوانان همداسې کوي په خلکو ډیرې سختې شپې او ورځې راځي. دا وختونه به خدای پاک تېرکړي، ته د ډېرې هستۍ څښتن یې، ډېره ځمکه او جایداد لرې، هغه چې درته خرڅه کړې، ستا ټولې اړتیاوې پرې پوره کیږي. ښه وخت دې پرې تیرېږي، خپلې مزې چرچې کوه!

اصف: په تټ غږ او خواږه خوله ورته وویل: ماما! کله کله انسان ډېرڅه د مجبوریت له لاسه وکړي. مونږ مجبور یوو، چې هرڅه موکړي او یایې کوو. خدای مهربان دی، هرڅه به اسان کړي. هو! ستا خبره سمه ده، چې ان شاءالله که خدای کول، زه به له خپلو ترونو څخه ځمکه بېله کړم او ټوله به خرڅه کړم، خپل ژوند به پرې جوړ کړم کلی او کور هسې هم رانه پاتې شو. د ژرندي اوجومات په کیسه کې نه یم. یو وخت یې ماما د اصف ترونو ته ورغی، ورته یې وویل: زمونږ خوږي غواړي، خپل حق له تاسو بېل کړي. تاسو څه تصمیم لرئ؟

هغې ورته وویل زموږ وراره دی، په سر سترگو خو یوه خبره شته، چې خرڅلاو ته جايداد نه ورکوو، ماما يې ورته وویل:

دا د ده خپل حق دی، چې څه پرې کوي، تاسو ورسره غرض مه کوئ!

کله، چې بېرته راستون شو، نو ماما يې اصف ته وویل:

ستا تروته ډېر کبرجن دي، خدای به يې کبر زوال کړي، یوه خبره هم نه مني.

اصف په غوسه شو او ويي ويل: ماما! زما خپل حق دی، زه چې هر څه پرې کوم، دوی زما سره هېڅ کار نه لري.

ماما يې يو ځل بيا ورته وویل:

د کلي څو مخور سپينږيري به ورولبړوو، گوندي پدې سره غاړه کيردي، د مشرانو

جرگه يې هم ور ولېږله، خو د اصف تروته په هغه پخوانۍ خبره ټينگ ولاړ وو. کله

چې اصف د مشرانو څخه هم ناهېلې شو، ماما يې هم غږ پرې وکړ، خوريي نه مې

درته ويل، تروته دې ډېر کبرجن دي، هماغه بابولالي غږوي. اصف ډېرخفه شو او

اندېښنو واخېست، په ذهن کې به يې خدای زده څه د قهر طوفانونه په څپو وو،

اصف پدې وخت کې خپلې خويندې هم واده کړې وې د هغې د ولور پيسې يې په

لاس کې وې. په هماغه يې ښه گوزاره روانه وه. د ماما يې هم ښه کار جوړ و، اصف

به کله کله له ځانه سره لکه لیبونۍ يو نېمه خبره کوله او لاس به يې هم اچاوه. د خپلو

ترونو لپاره به يې په پلانونو باندې کار کوه، دا څنگه تروته دي، ماته خپل حق نه

راکوي، په خدای قسم چې دوی مې وژلي نه وي.

مور به يې ورته همېش د سترې حوصلې غوښتنه کوله، خو اصف د مور په خبره کې

نه و، په مغزو کې يې د ترونو له لاسه د قهر ژرندې په څرخيدو وې، ډېرو چورتونو او

صبر نوره حوصله ورتنگه کړه. داسې ورځ راغله، چې ټوپک يې په اوږه کې، له مور او

ماما اجازې پرته يې د هغه منځوي تره ته لاره ونيوه، کوم چې د جايداد د خرڅلاو

په مسله کې ډېر ټينگ و. خپل تره يې په داسې مهال کې وواژه، چې کور ته پر لاره

و، اصف کورته راغی، مور او ماما ته يې وویل:

چې هغه سرزوری تره خو مې وواژه. اوس به پته ورته لگيدلي وي، چې زما حق شته

او کنه؟ دوی زما ميراثي ته ناست دي، زه به دوی ټول ميراث کړم، چې ټول جايداد

ترې پاتې شي. مور يې په دواړو لاسونو مخ وواژه، يو سوړ اسويلی يې وکېښ ما

ظالمه! دا دې څه وکړل! کله د یوه وي او کله بله، اخبر نور خو دا د ځمکې پرمخ ځای هم ورکېږي.
اصف ورته وویل:

مورې، مورې! سر مې مه خوږوه! دا هر څه د مجبوریت له وجې کېږي. ماما یې هم ورته سخت په غوصه شو، داسې کار څوک نه کوي، خو د ماما په زړه کې یې ډېر رازونه پټ وو، چې یو خدای پرې خبر و، چې د خپلې خور او خورینې سره څه ډول نیت لري، د لږ وخت په تېریدو سره یې مور پدې فکر کې شوه، چې اصف نامزاد کړي، ځکه دوی بدي دار خلک وو، هیله یې دا وه، چې گوندې د زوی یې نارینه هلکان پیدا شي، لږ به د اصف څنگ پرې ډک شي.

پدې خبره یې د خپل ورور سره سلا وکړه، ورور یې ورته وویل: بیخي سمه ده، خورې دا ښه خبره ده، بس هڅه به مو دا وي، چې اصف د ښې کورنۍ سره نامزاد کړو همداسې وشول، ماما یې یو چېرته اشنايان لرل، له هغې سره یې د اصف لپاره د نامزادۍ خبره وکړه، اصف نامزاد شو لږ وخت وروسته یې مور وغوښتل، چې اصف ته ډېر ژر ډولۍ راوړي، له خپل ورور سره یې دا خبره شریکه کړه، هغې هم ور سره ومنله، اصف پداسې حال کې دی، چې هېڅکله د گټې وړ نه دی، ځکه د خویندو د ولور پیسې یې یو څه مصرف کړې او باقي پیسې به د ښځې ولور ته ورکړي، ماما یې په داسې خیالونو او چورتونو کې ډوب و، چې گوندې د اصف د جايداد پیسې لاس ته ورشي، ولې هغه جايداد یې هم د تره په وژنه کې وبایلله، په اوس کې اصف نور د ده لپاره په زخم سکروټه وه او په سپینه لمن داغ و، ځکه دی د اصف د بدي دارو له سختو گواښونو سره مخ و.

او له بله پلوه یې له اصف څخه نوره د گټې تمه لنده شوه، نو یې تصمیم ونيو، چې د اصف د وژنې پر سر د ده دوښمنو او سخرگنۍ سره معامله وکړي ترڅو نور د ستم او بدنامۍ پټي څخه یې اوږې سپکې شي، چې د جینۍ د لوړ ولور دعوه وکړي، هغه و، چې ماما یې خور او اصف ته خبره وکړه ستاسو دوستان وايي:

چې مونږ مو دوکه کړي یو، جینۍ په ډېر ټیټ ولور تاسو ته نمزاده کړې، نورې پیسې غواړو. پدې وخت کې اصف او مور یې ډېر په غوسه شول، عجیبه خبره ده، په کلي قوم کې، چې څه دستور دی، په هغې قیمت مو ورسره دوستي کړې بیا نورې

خبرې پکې څله کوي؟ دا خلک ډېر کبرجن دي. ماما يې ورته وويل: بس همداسې خبرې دي نو څنگه وکړو، هغه د کنډو خلک دي، مونږ او تاسو ورته اړ يوو، يو ځل چې لاس ترې ورغوو، بيا به ورته گورو، اصف او مور يې د ماما په چلند او مرموزو حرکتونو باندې شکمن شول، چې پدې کار کې له دوی سره ټگي او برگي کوي، نو اصف خپل ماما ته گوت څنډنه وکړه، مور، اصف يې د ماما له کوره زړېدي ووتل او په خپله يې ملاوي وتړلې، چې د جينۍ کورته ورشي، هم هلته ورسره ستونزه حل کړي. ماما يې د اصف له گواښ څخه وډار شو، هسې نه د خپل په څېر ورسره چلند وکړي، دی له دې وړاندې د اصف له ترونو او ترو زامنو له گواښونو څخه ډېر ترسیدلی و او څو ځلې يې ورته ويلي، چې زموږ دوښمن ته راته ساتې، ماما يې پدې فکرونو کې ډوب و، چې داسې کار سرې بايد وکړي، چې د اصف دوښمن هم راضي شي او يو څه پيسې هم ترې لاس ته راوړم، ماما نمک حرامه يې د اصف د وژني پرسر د ده بدي دارو او سخرگنۍ سره معامله وکړه، اصف چې د خپل سخرگنۍ کره تللی و، مور يې شېبه په شېبه له سترگو نه ايست، په هر لوري به چې تلو، مور به يې ورپسې سترگې اړولې يوه شپه يې مور د ماسختن په لمانځه ودریده، کله يې چې نيت وتره، فکر يې وکړ، نيم ساعت وشو، چې اصف مې نه دی لیدلی، په بېره يې سلام وگرځوه.

پاس ماني ته پورته شوه، ورو يې د ماني دروازه نېمکښه ورلېږې کړه گوري، چې اصف يوه پښه په بله اړولې، د شنه چای پيال هم ورته ايښې ده، له اوښو او دوستانو سره په گپ شپ اخته دی، نو غلې د ماني څخه رابښکته شوه، ترڅو د پښو ښکالو يې هم څوک وانه اوري.

مور يې په لمانځه ودریده، ايله دوه رکعت يې نه وو پوره کړي، چې په ماني کې ورو ورو دربه يې تر غوږ شوه، دغه دربه شېبه په شېبه پسې زياتېدله، تر هغې چې د مور په زړه کې يې شک پيدا شو، سمدستي يې سلام وگرځاوه، ماني ته يې ورمڼده کړه، دروازه يې په دواړو لاسونو ووهله، خو د شا له پلوه يې کلف کړې وه. چيغې يې کړې: اي، د کلي خلکو! اصف يې مړ کړ، له ماني ښکته شوه، د باندې يې نارې سوري وکړې، های، مسلمانو! څوک شته، کنه! زوی يې رانه مړ کړ! هلته يوسپين ږيري چې تېر يې په لاس و، د اصف مور هيبتناکو نارو پاڅولې و.

د اصف مور تور سر او تورې پښې يې وليدې، ورته يې وويل: څه وشول، خورې! هغه ورته وويل: هله وروړه زوی يې رانه مړ کړ.

چا؟ چا؟

په همدې سره د مانې دروازې ته راوړسيدل، د مانې دروازه ډېره کلکه بنده وه، سپين ږيري سړي له تېر څخه کار واخېست او دروازه يې ورما ته کړه، کله چې په دروازه ورننوت، نو سمدسي د اصف اوښي په سپين ږيري تمانچه راوښکله، ورته ويلي و:

چې شور وکړې، وژنم دې، مور يې د اصف خواته ورمندډه کړه.

گوري، چې اصف زېر رنگ لکه د مني د توت پانه پورت دی، ساه يې وتلې او په مړۍ کې يې د اوښي د گوتو خپونه له ورايه ښکاري، د اصف ښځه، چې د اصف په وژنه خبره شوه، چيغې او نارې يې د اصف مور له نارو سره بدرگه کړې هيچاني او ويره وونکو سوو نارو ټول کلی له خوبه پاڅه و او لاس تر زنې يې کينوه. د اصف اوښي د شپې له کوره ووتل. د اصف ښځه يې هم په وهلو او ډبولو له ځان سره بوتله.

سبا ته کليوال خبر شول، چې د يو ميلمه سره داسې بد چلند شوی، نو د قومي دستور پر بنسټ يې د اصف د سخرگنۍ کور او ټول سامان الات وسوځول. له هغې وروسته د سيمې خلک د اصف له جنازې سره ملگري شول، ترڅو يې پلرني ټاټوبي ته يوسي، مور يې د قابيل او هابيل له واقعي سره مخ شوه، ځکه په کلي کې يې هېڅ دوست او خواخوږی نه و.

ورور يې هم ورسره سخته بې نمکي وکړه، خو د هغو دوستانو کره يې يووړ، چې دوې لور گانې يې ورته واده کړې وې، کله چې د اصف مړی د دوستانو کره راوړل شو، نو دوستانو يې د اصولو له مخې د ده عزيزانو او ترونو ته خبر ورکړ، ترڅو د اصف مړی په خپل پلرنۍ هديره کې خاورو ته وسپارل شي. عزيزانو يې د اصف د مړي له ښخولو څخه انکار وکړ.

دوستان يې مجبور شول، چې د اصف مړی د ښار په هغه هديره کې خاورو ته وسپاري، چې د ځان وژونکو، بې کسه، بېوسه او بې سرپرسته خلکو مړي په کې ښخېږي.

بې وخته واده

هغه د ښوونځي په دوولسم ټولگي کې درس ويلو له ده سره په ټولگي کې ډېر داسې ځوانان هم وو، چې وادونه يې کړي او يا نورو ته د کورنۍ لخوا د وادونو بندوبست روان و. يوازې رحيم په ټولگي کې نه و، بلکې د ده په څېر نور ځوانان هم وو، چې وادونه يې د اقتصادي وضعيت د خرابوالي له امله کړي نه وو، خو رحيم يوه خور درلوده او په لسم ټولگي کې وه، پلار يې په ښار کې د بنجاره توکو هټۍ درلوده او په دې ډول يې خپله کورنۍ ساتله.

يوه ورځ رحيم له ښوونځي يو څه وختي رخصت شو، ډېر خفه معلومېده، له ځانه سره يې اوتې بوتې ويلې او ډېر په قهر و، ځکه هم ټولگيوالو يو ځل بيا د نورو ورځو په څېر په عذاب کړی اولمسولی و، ټولگيوالو به هر وخت ورته ويل: رحيمه! نور خو زوړ شوې، پلار ته دې ووايه، چې واده درته وکړي! په ځوانۍ کې چې له واده خوند وانخلي، نور يې بيا څه کوې، په کور کې دې خور شته، واده درته پرې وکړه!

همدا خبرې وې، چې په دې ورځ يې رحيم کور ته ډېر په غوسه راوست. کله، چې مور وليد، نو يې ورته وويل:

رحيمه زويه! ستړی مه شي!

رحيم له ډېرې غوسې څخه د مور ستړې مه شي هم وانه خېسته، مور يې بيا غږ پرې وکړ، رحيمه زويه! په ښوونځي کې د له چا سره لاسه کړې، که څنگه داسې په غوسه ښکارې؟

ده ورته په ځواب کې وويل:

مورې، مورې! له تا او پلار څخه زه ډېر خفه يم، ځکه دا څو کاله کيږي، چې زه درته وایم، چې ما ته واده وکړئ، تاسو مې هېڅ غم نه کوئ.

- زويه هغه د پښتنو متل د نه دی اوریدلی: (چې کال گوره، لوړ واهه!) زويه! تا ته څو مونږ ويلي وو، چې ته له خیره پوهنتون خلاص کړې، بيا به گورو اوس خو گرانه ته په خپله واده غواړې داسې وخت به راشي، چې بيا به غټ غټ خلک کور ته

جرگې رالېږي، وايي به چې مونږ رحيم ته لور او خور واده وو، داسې وخت به ضرور راځي ان شاء الله خو ته يو څه غاښ ټينگ کړه!

- مورې! دا څه د غاښونو ټينگول دي، زه وايم: د غاښونو په ډېرو ټينگيدو سره به مې غاښونه ټول توی شي. دا دي، څو کاله تېر شول، چې تاسو ما ته د واده ژمنه راکوئ!

- زويه! گورې نه، زړلبنسته خور دې هم کوچنۍ ده، لايي د پېغلټوب دوره نه ده بشپړه کړې او هغه هم په لسم ټولگي کې ده، که خدای کول هغه به هم پوهنتون ووايي او بيا به د واده غم کوو.

- مورې دا خو زه نه منم، زما ټولگيوالو اکثرو وادونه کړي دي، ما ته يې هم وکړې. دوی هر وخت ما ته پيغور راکوي، چې تا ته واده نه کوي، نو زه بيا گرم یم، اوس خو لوی یم، په کار ده، چې واده راته وکړي!

- زويه! ستا خبره سمه ده، خو ستا ټولگيوال به شتمن خلک وي، دوی به د ښه ژوند د تېرېدو لپاره د ډېرو شتو خاوندان وي، زه وايم، چې پلار دې اوس مهال ايله بيله يوه هټۍ لري، په دې وخت کې هر څه د اسمان سرته ختلي، ډېره لويه قيمتي ده.

پلار دې ايله د کور لگښت پوره کوي، ته هم په زده کړو بوخت يې، بل مو هېڅوک د گټې وټې نشته. که چېرې تا ته واده وکړو، نو اړتيا ده، چې له تا څخه درس پاتې شي او په خوارۍ مزدورۍ لاس پورې کړې، ته لږ صبر وکړه، خدای مهربان دی. زويه! واده په اوسني وخت کې ډېر لگښت غواړي، د پښتنو وطن دی، دومره يو څه به د خلکو د خوراک او څښاک لپاره هم تياروې.

- مورې، پرېږده! دا خبرې تکراري دي، هر وخت په دې لگيا وې، په دې وخت کې يې پلار کور ته راننوت، د رحيم مور ستړي مه شی ورکړ.

خو رحيم هېڅ غرض پرې ونه کړ، د خپلو ټولگيوالو او کليوالو خبرې يې په ذهن کې راتاو شوې؛ پلار ورته وويل:

چې بيا مو څه راخېستي دي؟

موريې ورته وويل:

رحيم واده غواړي، هغه زړې خبرې ډنگوي.

پلار يې ورته وويل: ياره! يو خو رحيم ځوان دې ته پام نه کوي، چې اوس مهال د واده دی او که د زده کړې!

رحيم له غوسې څخه تګ سور شو او په ولاړې ودریده. مور او پلار ته يې گوته څنډنه وکړه، تاسو د تربورانو څخه هم نه شرميرئ، دوی خپلو زامنو ته وادونه کړي، تاسو ولې دومره فکر نه کوی، چې خپل زوی ته واده وکړئ! له تربورانو هم شرم دی، زه د وروستۍ خبرې په توګه تاسو ته وایم، چې ماته واده وکړئ، ګڼي په لوی غم به مو واړوم، بس دا دی زه درنه ولاړم. رحيم په غوسه له کوره ووت.

مور او پلار يې د رحيم د واده په سر ډېرې خبرې سره وکړې، د تربورانو خبره او نور اړخونه يې راوڅېستل. په هغه يې بحث سره وکړ: دوی بالاخر خبره پدې سره غوټه کړه، که هرڅه کيږي، که له زړښتې څخه درس پاتې کيږي او که له ده څخه پوهنتون، ځکه د پښتنو او تربورانو وطن دی، هسې نه په بله بلا واوړو، د رحيم مور او پلار د واده په لټه کې شول، هغه و، چې په خپل قوم کې له ډېرو شتمنو خلکو سره يې د رحيم د واده پر سر خبرې وکړې. دوی د خپلې لور او زوی د باسوادۍ په هکله ورته وويل، خو هغو يوازې د رحيم مور او پلار ته ويل:

چې مونږ خپله خور لور داسې کسانو ته نه ورکوو، چې ښه پريمان شته او جايداد ونه لري او يا په حکومت او نورو لوړو ادارو کې دنده ونه لري. له غريبو خلکو سره مونږ واده نه کوو.

د رحيم پلار او مور د ډېرو هڅو په پايله کې د داسې يوې کورنۍ سره کوژده وکړه، چې هغه په اقتصادي لحاظ دوی ته ورته وو. د هغې کورنۍ ټول غړي نا لوستي وو، زړښته يې د يوه بې سواده ځوان په نامه کړه، په لسم ټولګي کې ترې درس پاتې شو، رحيم، چې په دوولسم ټولګي کې و، يوه نالوستې جينۍ يې ورته وکړه، د واده پر مهال د رحيم د خور په زېوراتو او نور خوراک او څښاک باندې ډېر لګښتونه وشول، حتی د رحيم پلار ډېر پورورې شو. کله، چې رحيم واده کورته کړ، اقتصاد يې ډېر ښکته راغی، رحيم د څه وخت لپاره د خپلې مېرمنې سره شپې او ورځې تېرې کړې، کورکې يې داسې څه نه درلودل، چې پرې ګوزاره وکړي.

ټول شته يې په واده ولاړل، پلار يې سپين ږيري هم و، بالاخبره خپلې بڼخې به ورته ويل: خبر ځوان يې د پښتنو وطن دی، پلار دې هم سپين ږيري دی، يو څه مزدوري ځان ته پيدا کړه، رحيم به ورته ويل:

تاسو عجب خلک يئ، ما وگوره او مزدوري! ډېر سره لرې دي، زه نه شم کولی، چې مزدوري وکړم، دا خلک به څه وايي، چې يو لوست کس وگوره، چې د لاس مزدوري کوي. داسې وخت راغی، چې د رحيم پلار يو څه ناروغ شو. له دوستانو څخه يې د پلار د تداوی په خاطر يو څه پيسې راقرض کړې، په رحيم غربت لاټورې هم منگولې خښې کړې. دېته اړ شو، چې په مزدورۍ پسې ووځي.

رحيم د لاس مزدوري پيل کړه، کله به يې، چې روزانه مزدوري پيدا نه کړه، نو په ښار کې به يې د لاس گډۍ چلوله. بس همداسې يې د کورنۍ لگښت ته اوږه ورکړې وه.

يوه ورځ داسې هم راغله، چې رحيم په مزدورۍ بوخت وو. د ده دوه تنه ټولگيوال چې تور بکسونه يې په لاسونو کې وو، سترگي يې په رحيم ولگيدې، دوی په خپلو مينځو کې سره وکتل او ويي ويل: ياره، دا هغه رحيم نه دی؟ دوی ورته ودریدل او ويي ويل: ډېر افسوس دی دا خو والله ډېر غريب شوی او هر څه تري پاتې شوي، مونږ داسې فکر کوه، چې د زده کړو لپاره به کوم بهرني هېواد ته تللی وي. دی خو زمونږ د ټولگي اول نمره و، ډېر ذهني او تکړه هلك و، هر ډول مضامين به يې زده کيدل اوس خو ډېر په بدحالت کې دی، دوی سره وويل: راځه، چې نږدې ورشو، کله چې نږدې ورغلل، سلام يې ورواچوه.

رحيم د دوی سلام ته وعلیکم سلام ووايه، دوی ته يې ستړی مه شی ورکړ او دواړو ټولگيوالو يې په ځانونو باندې ښې گوتې وهلې وې، لوکسې دريشۍ، پينښاپت يې کړی او عينکي يې په سترگو وې.

رحيم پدې وخت کې ورته موسکۍ شو، چې هرکله راشی، لاس يې ورکړ، انجينرانو صاحبانو! څه حال دی؟ ښه يې؟ دوی ورته وويل شکر دی.

رحيم دا فکر وکړ، چې دا خو د همدغې کار څښتنان دي، چې دی ورسره مزدوري کوي، نو د هيلې په توگه يې ډېر ورپوري ونښليده.

- شکر د خدای دی، تاسو څنگه ياست؟

- بس شکر دی، گوزاره روانه ده.

- وروره! مونږ غواړو له تايوه پوښتنه وکړو.

- په سترگو انجنیر صيبانو! زه چمتو یم، چې ستاسو پوښتنو ته ځواب ووايم.

یوه ټولگیوال ترې پوښتنه وکړه، تاسو رحيم نه یاست؟

- ولې نه انجنیر صاحب!

- خواهېش کوم، مونږ دې وپېژندو؟

- نا والا! تاسو څوک یاست؟

زه میرجان یم، دغه بل انور دی، ده له ځان سره څو شېبې فکر وکړ، هغه د

ټولگیوالۍ صحنې یې سترگو ته ودریدې، نو ویې پېژندل، بېرته یې بیا په یوه او

بل باندې غېږ راتاوه کړه، ورته یې وویل: ډېر ښه خوشحاله شوم.

میرجان ورته وویل، رحيمه! باور وکړه ډېر زړه مو درباندي وسوځیده، په ډېره بده

ورځ کې مو ولیدې.

رحيم ورته وویل: دا ژوند دی، وروره دا په کې راځي.

انور ورته وویل: زده کړې د ولې پرېښودې رحيم یو څو شېبې غلی شو، بیا یې د

ژوند تېر داستان په ژرغوني اوخفه اندازه کې ورته بیان کړ.

دوی ورته وخنډل، یاره، رحيمه! ډېر غلط کار دې کړی مونږ هم ستا په شان د ورته

برخليک سره مخ وو، خو مونږ صبر وکړ، تحصیلات مو وکړل.

میرجان ورته وویل: زه اوس د خپل کلي د کلینک مشر یم او انور د گمرک ریس

دی، ما د طب پوهنځی ولوست او ده اقتصاد ووايه. وادونه مو دا یو دوه کاله

کېږي، چې کړيدي، یوه پیسه ولور مو هم نه دی ورکړی، ماته هغه زمونږ د کلي

لوی شتمن سړی میربازخان مفتله لور راکړې یوه روپۍ ولور یې هم نه دی اخیستی.

خدای (ج) شته ما طبعه هم نه وه، خو په ډېرو زارویو یې زما پلار او مور پسې

مشران راولېږل، ټول لگښتونه ده په خپله غاړه واخیستل، حتی تردې پورې چې

زمونږ د ټولې کورنۍ لگښتونه یې هم ومنل. انور ته هم هغه پخواني وزیرچې

څوکاله د پلان وزارت پرڅوکی پاتې شوی. ښاغلي گل محمد، چې اوس په بهرني

هېواد کې دی او کله کله وطن ته راځي، زامن یې ځینې په بهر کې لوړې زده کړې

کوي او ځینې یې په نړیوال تجارت بوخت دي، د هغې لور مو ورته کړېده. میرجان

ورته وویل: تا خو ډېر ساده کار وکړ رحيمه! بې وخته دې واده وکړ، د خپلې لوستې خور ژوند دې هم برباد کړ، خپل ژوند دې هم د کړاونو او تکليفونو سره مل کړ.

رحيم هک پک حيران ودرید او يو سوړ اسويلی يې وکين، خپل تندى يې په خپېړه وواهه، های، های! بيا يې دوى ته مخ ور واپوه او ورته يې وويل: بس هرڅوک چې بې وخته واده وکړي، زما په شان به خوار، ذليل او خاورې په سروي... د ژوند هره شېبه به يې د تکليفونو او کړاونو سره مخ وي...

د واده سامان

هغه له ټولو وروڼو مشر و، پلار يې په داسې مهال وفات شو، چې دى لا د ځوانۍ مرحلې ته نه و رسيدلى. پدې وخت کې يې د کور ټول درانه غمونه د ده په اوږه پراته وو، نور وروڼه يې کوچني وو، مور به يې هر وخت مرجان ته ويل: خدای مو د دومره وسي کړي، چې يو ځل تاته واده وکړو، چې د کور ميرمنه مو پيدا شي، زه هم دا دى ناروغه يم، په کور کې د کاليو مينځلو هم څوک نه شته.

مرجان به مور ته په غوسه ناک انداز سره وويل، مورې! ته داسې خبرې کوې، چې زما په تصور کې هم نه راځي، مونږ غريبان خلک يوؤ نن سبا د ښځو ولور ډېرلوږدى، زمونږ له وسه تېره ده، خو خدای مهربان دى، وخت به راشي، مرجان خشتمالي کوله، پدې به يې د کور ټول مصارف پوره کول، ده په کلي کې ډېر سنگين خوى کولو د ښو اخلاقو څښتن و او په هرچا باندې گران و، په غم او ښادۍ کې به يې د هر کليوال سره مرسته کوله. يوه ورځ داسې هم راغله، چې يوې کليوالې جينې ورباندې زړه وبايله او د ده خوى او اخلاقو سره يې مينه پيدا شوه، مرجان غريبۍ او بيوسۍ خپلې و. د مينې په کيسه کې هم نه و، د وخت په تېريدو سره يې د مقابل لوري څخه د مينې او محبت پرله پسې سيگنالونه ترلاسه کړل. ورو ورو هم د ده په زړه او وجود کې د مينې جذبو غزونې پيل کړې، داسې وخت راغى، چې مرجان له مور سره هم د واده په خبرو باندې بلد شو.

مور به يې هر وخت ورته ويل: مرجان زويه! خدای مهربان دی، اوس خو د وروڼه هم لویان شول، دوی به هم په خواری او مزدوری باندې پیل وکړي، کله مو چې پیسې پیدا کړې ان شاءالله ستا د خوښې واده به درته وکړم، وروڼو يې مرجان ته همېش ډاډ ورکوه ته زموږ مشر ورور يې، مونږ درې واړه د ملي پوځ په لیکوکې شاملېږو، یوې خوا به د گران هېواد څخه دفاع کوو، له بلې خوا به ښه معاش لاسته راوړو، که خدای کول، کار به مو جوړ شي، تاته به ډېر ژر د واده بندوبست وکړو، د وخت په تېریدو سره د مرجان مینه له عاطفې سره زیاته شوه، د مینې جذبو او احساساتو دې حد ته ورسول، چې د یو بل کورته جرگه ور ولیږي، یوه ورځ مرجان مورته په څه خواریو له حیا نه په ډک انداز سره د کوژدې خبره وکړه، مور يې موسکۍ شوه او ورته يې وویل: مرجانه، زویه! لکه چې واده ته دې زړه کیږي؟ مرجان ورته وویل: نه، مورې! دا خبره نه ده، خو...

مور يې ورته وویل:

پدې کې شرم نه شته دا خو د ثواب کار دی، ستا ژوند به هم ورسره جوړ شي، زموږ کور به هم پرې ښکلی شي، ته چې له کومې جینۍ سره کوژدن غواړې، هغې سره به ان شاءالله نماز شي.

زه ورپسې جرگه ورولم. مرجان موسکۍ غوندې شو، زړه يې د مینې غزونې وکړې او عاطفه يې سترگو ته ودریده. په ذهن کې يې دهغې ډولۍ د راوړلو صحنه ترسیم شوه، نو سمدستي يې په خوله کې کیسه راغوټه کړه، مور ته يې وویل:

که څه هم په پښتنوکې د جینۍ خوښول د شرم خبره ده، خو د اسلام له نظره روا کار دی، چې دواړه لوري باید سره رضایت ولري. مور يې ورته وویل:

مرجانه زویه! هو پخوا په پښتنوکې ډېر شرم و، خو اوس دا خبره لږه غوندې نرمه شوېده. خلك هونبیار شول، هغه رواجونه ورو ورو د مینځه تلو په حال کې دي. ځینې پښتانه له دې خبرې انکار نه کوي، ځکه دا خو نامشروع کار نه دی، بلکې ثواب لري، تا چې په کلي کې په کومه جینۍ لاس کېښود هغه به ان شاءالله درته نماز کړم د مرجان د زړه مینه له عاطفې سره ورځې تر بلې د زیاتیدو په حال کې وه، په مسلسل توګه يې یو بل ته د مینې څرګندونې کولې. مرجان بالاخره د عاطفې مینې تر دې حده ورساوه، چې زړه په ټوکر کې ونغاړي او مورته ووايي،

همداسې يې وکړل، مورته يې خبره خوله کې راغوته کړه، يو ځل يې وژويله او بيا يې ورو غوندې ورته وويل: مورې!

ژوند همداسې نه تېرېږي، زه بايد واده وکړم، مور يې په ځواب کې ورته وويل: دا خو ډېره بڼه خبره ده، زويه! زه له اوله تاته د واده خبره کوم، ستا ويل دي، زموږ منل.

- خوشحاله اوسې! مورجانې، قربان! خو هغه د پلاني لور... مرجان گونگی شو، خبره يې په ستوني کې بنده شوه، مور يې غږ پرې وکړ، مرجانه زويه! خبرې مه ژويه! سپين او واضح ووايه! پدې کې شرم نشته. مرجان يوځل بيا خبره راپورته کړه، بېرته يې بيا ونه شول کولای، چې د مور په وړاندې جرات وکړي او د خپلې پاکې مينې څخه پرده پورته کړي. مور يې يوڅه د ده گونگيو خبرو باندې پوهه شوه.

نو ورته ويې ويل: ته بې غمه شه، زويه! زه سبا ته ورځم، مور يې د مرجان په غوښتنې کې ډېر ځنډ ونه کړ سبا مهال د عاطفې کور ته ورغله، کله، چې عاطفې د مرجان مور وليده، نو يې ناڅاپه په خوله لاس کېښود له ځان سره يې ورو غوندې وويل:

خدایه خیر کړې، هسې نه زما په اړیکو کورنۍ خبره نه شي عاطفې د مرجان له مور سره روغېر وکړ. له هغې وروسته کوټې ته ننوته. د دروازې ترڅنگ يې غلی غوږ ونيو، د مرجان د مور خبرو ته څکه وه، له ځان سره يې څو ځلې د دعا! لاسونه پورته کړل: خدایه! پردې مو وکړې ته مو مه شرموې! خو له خبرو وروسته د عاطفې مور د مرجان مور ته د چای ست وکړ او په لوړ اواز يې عاطفې ته غږ کړ: هله، لوري چای ورته راوړه! پدې وخت کې د مرجان مور لاس پورته کړ. زه ستاسو کورته په نه خوارک راغلي يم د عاطفې مورحیرانه غوندې شوه، په زړه کې يې وويل: خدایه خیر کړې! څه خبره به يې راوړې وي؟ خو بيا يې هم د چای څښلو ټينگار پرې وکړ. ته چې هرڅه وايې، هغه کار به وشي، د مرجان مور ورته وويل: که خبره مې اوریدل کېږي، خو چای څښمه، کني خپلې پښې سپکوم، د عاطفې پلار او مور داوړو ورته وويل:

ولې نه په سترگو! د مرجان مور سمدستي خبره په خوله کې غوته کړه او نېغ په نېغه يې ورته وويل: دوی دواړه ورته موسکي شول، عاطفې هم دا خبره واوریده، د مور

او پلار په لور يې وکتل. کله چې د دوی په شونډو يې موسکا وليده، نو د عاطفې زړه باغ باغ شو او د خوشحالي دروازه ورپرانیستل شوه، يو ځل بيا يې مرجان په فکر کې ورتاو شو، د مينې له درده يې شونډې وچيچلې، په زړه کې يې د سپيڅلي مينتوب ويده جذبې راپورته شوې. نوهغه مهال د مرجان د مور د خبرو په ځواب کې د عاطفې مور او پلار په خندا سره وويل: توبه خدايه! ما ويل بل څه خبره ده، دا خو د خوښۍ خبرې دي، ستا زوی مرجان مونږ پېژنوو، په کلي او قوم کې يې د ښه سریتوب نوم دی، ولې به له تاسو سره دوستي نه کوو، خو تاسو به ونه کړای شئ، چې زموږ د لور ولور پوره کړئ، د مرجان مور ورته وويل: خدای مهربان دی! مرجان د لاس او پښو سرې دی، نور زامن به مې هم په کار اخته شي. اوس زلمي غوندې دي، پدې خبرو سره سلا شول، داسې وخت راغی، چې مرجان ته يې عاطفه په ډېر لوړ ولور ورکړه. د لاسنيوي يو څه پيسې يې ورکړې.

د مرجان او عاطفې د مينې او ښکلا سلسله پسې وغځيده. هيلې او ارمانونه يې خدای تعالی ور پوره کړل، مرجان به خواري مزدوري کوله، هغه يو ورور په ملي اردو کې شامل کړ. دوی کوښښ کولو، چې پيسې پيدا کړي، د مرجان سخرگنۍ ته يې ورکړي، يو وخت خدای تعالی داسې راوست، چې د مرجان ورور د خپل نورو ملگرو سره په دنده تللی و، ناڅاپه يې موټر په ماين وختو او په هغې چاودنه کې د نورو ملگرو سره يو ځای ووژل شو. کله، چې د مرجان يو ورور ووژل شو، نو زړه يې ډېر دردیده له واده هم زړه تور غوندې شو، بيا يې هم خپله مينه له لاسه نه شوه ورکولی، ځکه په زړه کې يې د مينې او عشق نبالگي ژورې ريښې کړې وې.

مور يې هم غمجنه شوه، پدې وخت کې يې هغه بل ورور هڅه وکړه، چې په ملي پوليسو او ملي اردو کې شامل شي، مور ته يې وويل: مور يې ترې انکار وکړ، زويه! هغه بل د گلاب په شان ورور دې هم د ماين په چاودنه کې ووژل، شو ته به هم ووژل شي، همداسې خواري مزدوري کوه، خدای مهربان دی! ده ورته وويل: پېغله ورينداره مو دا څو کاله کيږي، د پلار په کور ناسته ده، له پښتنو شرم دی، بايد ژر يې ولور پرې کړو! مرجان ورور مو هم ورته ځورېږي، د لاس په مزدورۍ څه نه کيږي، پدې خبرو سره يې مور او مرجان ډېر تر تاثير لاندې راغلل. ده ته يې هم د دندې د اخېستو اجازه ورکړه. دوه کاله يې په ملي پوليسو کې دنده ترسره کړه، يوه

ورځ په ښار کې له نورو ملگرو سره په موټر کې په گزمه روان وو، چې نېږدې پرې ځانمرگی برید وشو. د مرجان کور ته یې د ځوانیمرگ ورور بله جنازه وروړه.

پدې وخت کې مرجان د هغو وروڼو د معاش د اخیستو له امله هم د ښځې ولور لنډه کړې و. مرجان ډېر ځلې خپلې سخرگنۍ ته د ولور د پور خبره هم یاده کړې وه. خو سخر یې نه و ورسره منلې. د دوی بهانه دا وه، چې د عاطفې د زېوراتو او د سامان د اخیستو پیسې نه لري. دوی خپلې خور، لور ته ډېر سامان اخلي، ځکه نن سبا دستور دی، بیا به خلک خبرې کوي، چې لور ته یې کم سامان اخیستی، مرجان به همېش خپلې سخرگنۍ ته ویل:

زه د سامان په کیسه کې نه یم، یوازې مې مطلب له دوستۍ څخه دی. خلک به خپل کار کوي، خو سخرگنۍ به یې ورته ویل:

مونږ یوه پیسه هم نشو درته دریدلې، ټولې پیسې راکړئ، چې مونږ خپلې لور ته ښه زېورات واخلو! د وخت په تېریدو سره داسې وخت راورسید، چې مرجان د خپلو ځوانیمرگو وروڼو د معاشونو له برکته د عاطفې ډولۍ کور ته راوړه، د کلونو ارمان یې خدای پوره کړ.

که څه هم د مرجان مور د عاطفې راتگ خپل کور ته ښک پال نه گڼه، ځکه د ولور په گټلو یې دوه ځوانیمرگ زامن د مرگ تر کومې ورسیدل، کله کله به یې مور د خپلو زامنو تصویرونه سترگو ته ونيول، رڼې اوښکې به یې بې واره په اننگیو راغلې، مرجان به پرې پام شو، مورې څنگه یې؟

له هرڅه نه صبر ښه شی دی. دې به ورته ویل:

هو، زویه! صبر به کوو، نور مو څه وس نه شته، تاته دې خدای (ج) ښه ژوند درکړي! له هرې بلا په امن کې اوسې! مور به یې د مرجان د تسکین لپاره هم کله کله ډاډمنې خبرې کولې، هسې د وروڼو په غم کې وارخطا نه شي. مور به یې چې کله مرجان د خپل ځوانیمرگو وروڼو د ویر په ټال کې په زنگیدو شو، نو مور به یې سمدستي د ډاډ ورکولو په خاطر غږ پرې وکړ مرجانه زویه! په انسان مختلف وختونه راځي، ته مه خفه کېږه: خدای تعالی (ج) به ښکلي زامن درکړي، خدای (ج) ستا په وروڼو باندې رحم وکړي، ته ډېر چورتونه مه واهه! مرجان به ايله سر له زنگنو

راپور تہ کر، سترگی بہ یی پہ سوک و سولوی، مور تہ بہ یی وویل: ہو، موری! مونہ پہ خدای صبرکوو، خدای مو دے مل شی!

مرجان بہ کلہ کلہ د وروئو درانہ غم بلے خواتہ یوو، لکہ پہ نشہ روہدی انسان زنگیدل بہ یی پیل کرل، هر وخت بہ یی د خپلو خوانو وروئو تصویرونہ پہ ذہن کے یو پہ بل پسے تیریدل، مرجان کہ خہ ہم غمجن و، خو خوانہ مینہ او پہ نوم کرے عاطفہ یی نہ ہیرولی او نہ پرہنودلی شوہ، خکہ ژوند یی د مینی پہ تار ورسرہ ترلی و.

مجبور و، چے لہ عاطفے سرہ خپلہ مینہ وپالی کور تہ د عاطفے پہ راتگ سرہ د مرجان ہغہ مینہ، چے پخوا یی درلودہ، کمزورے وہ، خکہ د مینی لیونی جذبی او احساسات یی د خوانیمرگو وروئو درانہ غم خپلی وو. وخت ناوخت یی د خپلے سخرگنی د بخیلتبوب خبرے ہم د عاطفے پہ غوہ ورتہراولے اوخپل خوان وروئو بہ یی ہم یاد کرل، سوہ اسوبلی بہ یی وکینس، وبہ یی ویل: اخ، زما خوانیمرگ وروئو خو د ولور د لاسہ.....

مرجان بہ، چے لہ بھر خخہ کور تہ راغی، د عاطفے پہ زہوراتو او د وادہ پہ سامان بہ یی سترگی ولگیدے، نو د خپلو وروئو تصویرونہ بہ یی پکے ولیدل، سر بہ یی وخوخوہ لکہ لیونی سرتیتی بہ خپلے کوتے تہ ننوت، لہ مرجان سرہ د خپلو خوانو وروئو غم ورخے تر بلے زیاتیدہ، یوہ ورخے یی مور لہ دوستانو کرہ او عاطفہ د خپل پلار کور تہ تللی وہ، مرجان یوازے پہ کور کے پاتے و، پدے گوہنیتوب د وروئو غم لا ہم پہ سر اخبستی و، پہ ذہن یی ہر فشار و. د خپلو وروئو تصویرونہ بہ یی سترگو تہ ونبول او بیا بہ یی د وادہ سامان تہ وکتل دا ٲول زما د وروئو پدے وخت کے پہ غوسہ شو، سمدستی یی د وادہ صندوقونہ، پالنگ او ٲول سامان الات یو یو راٲول کرل او پہ انگر کے یی انبار کرل، نو سم د لاسہ یی د تیلو گیلن راوخبست، د پاس یی تہل پرے وپاشل، تہلی یی ورکے ناخاٲہ مرجان پہ کور کے د اورلمبے پور تہ شوے، پدے وخت کے د گاونڈیانو شور شو.

ہلہ د مرجان کور اور اخبستی. کلہ، چے گاونڈیان د مرجان کرہ راغلل، مرجان د اور لمبو تہ ولاے دی، گاونڈیانو ترے پوہنستہ وکے، دا ولے؟ مرجانہ لہونی شوی یی؟

خپلې هستۍ ته د اور ورته کړې دی، داسې څوک کوي؟ ده ورته په ځواب کې وویل:

هو! زما په شان انسان باید داسې وکړي، هغه که هر څوک وي، ځکه دا هر شی زما د وروڼو په وینو اخیستل شوي وو او په هر شي کې ماته د دوی سپیڅلې خیرې ښکاریدې، ما یې نوره هېڅکله د لیدو حوصله نه درلوده.

مرګوني زېري

په واده کې هسې هم ګڼه ګڼه ډېره وي، خو د زلمي د دوستانو په واده کې خلك ځکه ډېر وو، چې زیات دوستان او ملګري یې درلودل، د مازدیګر د لمرسترګه په ډویدو وه، د شفق سرخي د غرونو په لمنو د خپریدو په حال کې وو.

دا مهال د کلیوالو د ډوډۍ خوړلو مراسم پای ته رسیدلی وو. د مېلمانو لپاره ځانګړي خوراکونه تیار شوي وو، زلمی په منډه د واده کور ته په ګرندیو قدمونو راننوت، ترڅو د مېلمانو د ډوډۍ ترتیبات ونیسي. پانې په ناڅاپي ډول له دهلیز څخه پرې پام شو او د نظر وړانګې یې پرې ښخې شوې.

زلمي سمدستي په زرمینه غږ وکړ، هله، خورې! د کور مېرمنو ته ووايه، چې کلیوالو ډوډۍ وخوره مېلمانه پاتې دي، د هغې لپاره ژر تیاری ونیسئ ته هم ورسره همکاري وکړه. پدې وخت کې د پانې د نظر لاروي د ځوان د ښکلا په دم کې ښکېل شول، له ځان سره یې ورو شونډې وڅوڅولې، بې واکه یې وویل:

ماشالله! د نظره مه شې! دا قد او قامت، سپین کالي او دا فرانسوی ستایل پدې خو دې په خدای زمونږ د زړه ستنې ولړزولې، پانه سمدستي پدې هڅه کې شوه، چې د نا اشنا ځوان خور ته نږدې ورشي او د دنگې نا اشنا خیرې په اړه ترې پوره مالومات لاس ته راوړي.

پانې غږ پرې وکړ، خورې! رښتیا مېلمانه ډېر دي؟

زرمینه: هو، خورې! هغه ورور مې وویل:

پانه: ښه هغه ستا ورور و.

هو، کنه!

پاڼه : دغه ورور دې څه کار کوي؟

زرمينه : پوهنتون وايي.

پاڼه: ډېرېښه، خدای دې يې ژوندی درته لري! زما ورور هم ستا د ورور په شان دی، دنگه ښایسته ځواني لري، کله مې چې ولید، زړه مې پر خوږ شو، هغه هم په پوهنتون کې دی.

زرمينې په موسکا کې ورته وويل: ډېره ښه ده، خورې! دواړه نیک بخته یوو، چې دا شان وروڼه لرو.

پاڼه: دغه ورور ته مو واده کړی دی؟

زرمينه : نه تر څو يې، چې پوهنتون نه وي خلاص، تر هغې واده نه کوي.

پاڼه: ښه ده، کنه!، چې تحصیل وکړي.

زرمينه : هو خورې، نن سبا چې څوک نالوستی وي هېڅوک ارزښت نه ورکوي، پاڼه : زه هم په یوولسم ټولگي کې درس وایم.

زرمينه موسکې شوه او ورته وېي ويل: دا خو دې مخی راوړ.

پاڼه: نه خورې! دروغ نه دي، رښتیا وایم.

زرمينې : لږ په لږ اواز خدا وکړه، بیا يې پانې ته گوته وخوځوله، زه پوهه شوم، چې تاته زما ورور خوند درکړ هههه....

د پانې رنگ زېر شو، وېي ويل: نه، نه خورې! قسم که دا خبره وي، هسې زما ورور ته په قواره کې ورته دی، پدې خاطر راباندې ښه ولگیده، چې کور ته ولاړه شم، ضرور به ورور ته وایم، چې کټه مټه ستا په څېر ښایسته زړه رابنکونکې قواره مې ولیده.

زرمينه: خورې، خفه نه شې! هسې مې ټوکې درسره وکړې. زه دومره ساده نه یم، چې پر تا غلط شک وکړم، دا ښه خبره ده، چې انسان پر انسان گران شي.

پاڼه: څنگه کیدای شي، چې، ستا ورور زما د ورور ملگری شي.

زرمينه : ولې نه کېږي، زما ورور ډېر ټولنیز شخص دی. ډېره ښه طبعه لري، له هر چا سره مینه کوي. زه به يې نمبر درکړم، ته يې ورور ته ورکړه. د پانې زړه لکه لمر وهلی گلاب چې خړوب کړې همداسې وغوړیده.

زرمینې! دا دی ونیسه د تلیفون نمبر یې.
پاڼه: دا دی واخله، زما په تلیفون کې یې ولیکه!
ژر ژر یې د پاڼې په تلیفون کې نمبر وواهه.

دا دی، خورې! واخله تلیفون.

پاڼې له زرمینې مننه وکړه.

د پاڼې لپاره د واده شپه همداسې شوه، لکه چې د ژمي په اوږدو شپو کې چې یو رنځور له خپله رنځه کړېږي.

پاڼه: الله خدایه! دا شپه ژر سبا کړې، چې زه سبا ته هغې ځوان ته د خپلې مینې د اظهار په باب تلیفوني پیغام واستوم.

لمر راوختو، پاڼه هم خوشحاله شوه، د واده له کوره د خپلې کورنۍ د غړو سره یو ځای خپل کورته راغله، لایې بکره له سره نه وه کوزه کړې، کوتې ته ننوته، دستي یې تلیفون راوخیست، پیغام یې ولیکه، سلام بناغلیه! پدې هیله چې د ژوند په ټولو چارو کې بریالی وي، دنگه بنایسته ځواني، د سروې او نښتر قد او قامت فرانسوی ستایل څومره درسره خوند کوي، الله دې په ځوانۍ برکت کړه!

په درنښت اغلې ز_ن

اوکې بتن یې وواهه، پیغام یې واستوه.

خو شیبې وروسته ټنگ، ټنگ، پیغام ورسیده.

زلمي سمدستي جیب ته لاس کړ، تلیفون یې راوڅېست، کیلي یې خلاصه کړه، پورتنۍ پیغام یې تر پایه ولوست، زړه ته شک ور ولویده، یو ځل یې د جینۍ گمان پرې وکړ. او بیا یې له ځان سره وویل: کوم ټولگیوال به مې وي، هسې راباندې ملنډې وهي. زلمي همداسې روان شو، پیغام یې مهم ونه باله. د پاڼې په زړه او دماغ کې د زلمي ځواني همداسې تاویرې راتاویرې، ورو له ځان سره لکه مگس وڅیږي، شونډې وڅوڅوي، هغه پخوانۍ جمله تکرار کړي، ماشاالله دنگه بنایسته ځواني، دا قد او قامت او فرانسوی ستایل، څومره درسره خوند کوي! د پاڼې په زړه کې د مینې سپرغۍ ورو ورو په ځلیدو راتلې، له ځان سره یې فکر وکړ، کیدای

په لپه کې سپرغی

نورشاه نوراني

شي، پيغام نه وي، ورته رسيدلى، ځكه ځواب يې رانه كړ، دا ځل يې په شاعرانه مينه خواږه ژبه ورته وليكل:

زړه د يو چا سره تړم ورته پيغام ليكمه
 گوندې ادا يې كړي يو ځوان ته چې سلام ليكمه
 كه يې د مينې په تار زړه را سره وتړلو
 نو بيا پرې وياړم په ورغوي به يې نام ليكمه

او كې بهن يې كېكاړلو پيغام يې واستوه.
 خوشبې وروسته ټنگ، ټنگ، ټنگ پيغام ورسیده.
 زلمي سمدستي كتاب بند كړ، تليفون يې راوخېست، پورتنی بیتونه يې ولوستل،
 خوند يې وركړ، په زړه كې يې شك غزونې وكړې، له ځانه سره يې وويل: ياره، دا
 مينه رښتيا نه وي! بيا يې فكر وكړ، څنگه كيداى شي، زه خو هېڅ كومه جينۍ نه
 پېژنم.

خو زړه نه زړه و، چې پيغام ځواب كړي او كنه، په بې پړاو يې د پيغام پاڼه خلاصه
 كړه او په ځواب كې يې وليكل.
 د ستا سلام مې كړ ادا په مينه
 خداى قبلوي، هره دعا په مينه
 كه د سپيڅلي يارۍ نيت ولري
 نشته پروا كه كه شي فدا په مينه

او كې بهن يې كېكاړلو، پيغام يې نا اشنا نمبر ته ولېږه.
 خو شيبې وروسته ټنگ × ټنگ × ټنگ پيغام ورسیده.
 پاڼې په بېره منډه كړه، كوتې ته ننوته، تليفون يې راوخېست.
 پورتنی بیتونه يې ولوستل، په شونډو يې موسكا خواږه شوه، له ځان سره يې وويل:
 هر څه چې په پاك زړه او پاك نيت وي، خداى تعالى د هغې انسان سره مرسته كوي،
 خو ځلې يې پيغام سر تر پايه ولوست او بيا يې په ځواب كې وليكل:

د ستا ځواني د پورې غره نښتر ته ورته ده
 زمونږ د کلي شپه خو روڼ سحر ته ورته ده
 بغير له تا مې گرانه زنده گي شوله مشکله
 شېبه د بېلتانه د سوځند لمر ته ورته ده
 د اوکې بټن يې وواهه پيغام يې ولېږه.

خو شيبې وروسته تنگ تنگ تنگ پيغام ورسیده.

زلمي تليفون راوخېست، پورتنی بیتونه يې ولوستل او ډېر خوند يې ورکړ، له ځانه سره يې چورت ووهه او ويې ويل: هسې نه په بله بلا واوړو، زمونږ په سيمه کې خو کومه شاعره جينۍ نشته، په خداى چې زه خو دغې پخې شاعرۍ او په تول پوره له مانا ډکو بیتونو حيران کړم، زلمی پوهنتون ته په لار و، له ځان سره يې وويل: چې ټولگي ته ورسېږم، د همدغه پيغام ځواب به ورته ليکم.

زلمي ټولگيوالو ته سلام ورواچوه، سمدستي په چوکۍ کې کېناست، تليفون يې راوخېست، لا وړاندې يې په لاره کې يو بيت جوړ کړی و، نو د سر مطلع يې داسې ورته وليکله:
 که زړه درسره وټرم په تار د يارانې
 ضرور به قبلومه زندانونه زولنې
 هېڅوک مې پيدا نه کړ وفادار په دې نړۍ
 خوځلې تېر ايستلى په وعدو د زمانې
 د ستا قامت د سروې زه نښتر يم د غره
 غاښونه د ځلا کوي په شان د دردانې

په بېره يې د ټولگيوالو له ويرې د تليفون بټن کېکاږله، پيغام يې واستوه.

خو شیبې وروسته ټنگ * ټنگ * ټنگ پیغام ورسید.

د پانې زړه لکه د تږي خړوب شوي، گلاب پانه وغورځیده،
تلیفون یې راوخیست، پیغام یې ولوست.

نو یې له ځانه سره فکر وکړ: یاره پدې شعرونو باندې څه نه کیږي، ترڅو به په
کنایو کې ورسره خبرې کوم، باید په تلیفون ورسره نېغ په نېغه خبرې وشي، نو هله
به مې د زړه براس ووځي، زړه یې په لیتارو کې ونغاړه، هوډ یې وکړ، چې په تلیفون
کې یې نمبر ډایل کړي، همداسې یې وکړل، خو ثانیه به لانه وې تېرې شوې، له
ځان سره یې فکر وکړ، ښه نو څه به ورسره وایي، بېرته یې په بیرې تلیفوني اړیکه
پرې کړه، هلته د زلمي تلیفون ته مېسکال ورغی، زلمي سمدستي تلیفون
راوځېست، گوري، چې هماغه نا اشنا نمبر دی، بېرته یې تلیفون په جیب کې
کېښود او فکر یې وکړ، هسې به اشتها شوې وي، که یې له ما سره د خبرو نیت
درلودی، ضرور به یې تلیفون کړی وی.

پانې له ځانه سره وویل: راځه دا ځل بیا یو شاعرانه پیغام ورته ولېږه!
خو چې لږ غوندې لوڅ پیغام وي او سپینه خبره پکې شوې وي.
نو داسې یو څو بیتونه یې ولیکل:

زه د تا مینه ستا لیدل غواړمه
د عشق په لار درسره تلل غواړمه
ډېرې خبرې په زړگي کې لرم
درته یې مخامخ ویل غواړمه
بس بې له تانه مې بل نه خوښیږي
له تانه ځان قربانول غواړم

اوکې بتن یې کېکاږلو، پیغام یې ولېږه.
خو شیبې وروسته ټنگ، ټنگ، پیغام ورسیده.

زلمي جیب ته لاس کړ، تلیفون یې راوځېست، پورتنی شعر یې ولوست.

نو یې په زړه کې د مینې سپرغی راوټوکیدې، شک یې د یقین په لوري وخوځید.
نو یې دغه بیتونه ولیکل:

مینۀ ثواب دی، ترې انکار گناه دی
خوک، چې د چا کړي انتظار گناه دی
مینۀ کوم درسره پته گرانې
پدې وطن کې یې اظهار گناه دی

اوکې بتین یې کېکارل، پیغام یې واستوه.
خو شېبې وروسته ټنگ..... پیغام ورسیده.

پاڼه په بېړه کوټې ته ننوته، ټلیفون یې له جیب راوخېست، پیغام یې ولوست،
موسکۍ شوه، له خان سره یې وویل: کار وشو اوس ورته ټلیفون کوم، مخامخ خبرې
ورسره کوم، دا ځل یې بسم الله وویل، څه چې څه خدای وکړل!
د زلمي نمبر یې په ټلیفون کې ډاډل کړ، زنگ ورغی، زلمي جیب ته لاس کړ،
ټلیفون یې سترگو ته ونيوه، گوري، هماغه نا اشنا نمبر دی، زړه نه زړه و، چې
خبرې ورسره وکړي او کنه، خو ویې ویل: یاره پدې شعرونو او مسېجونو باندې نور
سره ستړي شوو. ښه ده، چې خبرې ورسره وکړم، د ټلیفون بتین یې کېکارلو.
سلام:

زلمي: وعليکم سلام

پاڼه: ښاغلی، زلمیه! پدې هیله، چې روغ به وې!

زلمي: شکر دی، زه ښه یم، تاسو څنگه یاست؟

پاڼه: د الله تعالی مهرباني ده، چې پر مونږ یې وکړه، لږ غوندې موسکۍ شوه.

د زلمي زړه په درازه شو، په واقعیت کې یې ومنله، چې جینۍ ده.

پاڼې بیا ورته وویل: ته ښه یې، زلمیه ژوند دې څنگه دی، له درسو سره ښه یې؟

زلمي: هو، ښه یوو، بس ژوند دی، تېرېږي.

پاڼه: یاره ډېر ظالم یې؟

زلمي: ولې؟ ولې؟ خدای مې دې نه کړي، ظالم؟

پاڼه : دا څو میاشتي دې راباندې د مسېجونو له لارې قهر تېر کړ، یو زنگ دې هم راته ونه واهه، چې مخامخ خبرې سره وکړو.

زلمی : نه، گرانې ظالم مې دې خدای نه کړي، څنگه مې کړی وی، چې دې نا اشنا نمبر سره خبرې وکړم په خدای ماته ډېره مشکله وه.

پاڼه : ماته نه وه، مشکله ما دا دی زړه په لبتارو کې وتره، زنگ مې درته وکړ.

زلمی : بس، زه ځان ملامت بولم، تاته دې خدای اجرو نه درکړي! هههه!

پاڼه : زه کولی شم، چې تا ووينم.

زلمی هو ولې نه! خو زه یو څو پوښتنې لرم، هیله ده، ځواب یې کړي!

پاڼه : په دواړو سترگو، مهرباني!

زلمی : زما نمبر دې څنگه پیدا کړی، ته څوک یې او څه نومېږي؟

پاڼه : د تا نمبر مې ستا له خور څخه په واده کې اخېستی، هغه وخت چې ته د هغه

دوستانو د واده کور ته راننوتې، ستا په خبره مې سترگې ولگیدې، نو مینه مې

درسره پیدا شوه پانې ټوله تېره شوې کیسه ورته وکړه او په پای کې یې ورته د

کورنۍ پته او د ځان په اړه بشپړ معلومات ورکړل.

زلمی : ښه خوشحاله شوم، زه پوی شوم، یوه ورځ مې خور راته ستا په هکله څه

خبره کړې وه، اوس رایاده شوې. خو په هغې وخت کې ما پرې غوږ ونه گره وه، اوس

راته پته ولگیده، خوښ شوم، چې په بشپړه مانا مې وپېژندې، ته چې زموږ سره

مینه کوې، زما زړه هم د کاني نه دی، زه هم درسره مینه کوم، سپېڅلې مینه خو

ثواب لري.

پاڼه : هو! گرانه! مینه رښتیا ثواب لري، کیدای شي، چې کله کله زما او ستا

ملاقات وشي؟

زلمی : هو! ولې نه، دا خو ډېره واره خبره ده، نور خدمت راته ښایه!

پاڼه : مننه د اوس لپاره دې په خدای سپارم، زه کورنۍ چارې لرم، بیا به بل وخت

خبرې کوو، د خدای په امان!

زلمی : سمه ده، په مخه دې ښه، ښه ورځ ولري!

زلمی، چې کله تلیفوني اړیکه پرې کړه، په حیرانتیا کې ودرید، دیوال ته یې ډډه

وووله، نو له ځانه سره یې فکر وکړ، څومره ښکلي جملات یې کارول.

توا سمه له پوهنتون څخه فارغه شوېده، په خدای د بنایسته خبرو اترو یې ډېر خوند راکړ، که څه هم ژبه یې ډېره خواږه وه، خبره به یې څه ډول وي، کاش ژر مو سره لیدلې وای! په همدې چورت کې پاڅیده، د پوهنتون تر دروازې پورې یې د پانې بنایسته خبرې په زړه لکه ملغلرې راوړیدې، ټولگي ته ننوت، ټولگیوالو ته یې سلام ورواچوه، گوښه ځان ته کېناست، ځینو ملگرو پرې غږ وکړ.

زلمیه! پدې ټول کال کې مو دومره پرېشانه نه وې لیدلې، لکه همدا نن چې تغیر معلومېږي، رنګ د بیخي اوښتی دی!

زلمي په ځواب کې ورته وویل: زه د معدې تکلیف لرم، کله کله چې مې د معدې تکلیف زیات شي، نو په دماغو مې بوج راشي، نو سر مې بیا درد کوي، نن له هغې څخه پرېشانه یم، نور څه نشته.

یوه ټولگیوال یې ورته وویل: ښه خدای د شفا درکړي! ما ویل، نوره کومه ستونزه نه وي، درته پېښه شوي!

زلمي ورته وویل: له پوښتنې مومنه، خدای (ج) به مې ښه کړي، دعاگانې کوی! د زلمي په زړه او دماغ کې د پانې د مینې او عشق ژرندې په چورلیدو وې، د نن ورځې په درس باندې هېڅ ونه پوهید، ټوله ورځ یې د پانې د نه لیدلې ښکلا تصویرونه په بېلابېلو ډولونو سره د خیالي انځوگر په مرسته جوړول، ډېر یې د لیدلو ارمانې و، له ځانه سره به یې وویل: خدایه! کله به مو ملاقات کيږي!

همدغو چورتونو پسې اخیستی و. د پانې په ذهن کې هم د زلمي دنگه بنایسته ځواني په څپو وه، د کور په هر دیوال او هرلوبني کې به د زلمي ځواني ورته ښکاریده، کله به، چې د کور له چارو فارغه شوه، نو بیا یې زلمي ته تلیفون کوه او یا به یې د مینې او ښکلا ډک پیغام ورته استوه، د زلمي د عشق سمندر ورو ورو په مستی راتلو، د ملاقات لپاره یې ډېر تلوار و.

یوه ورځ همداسې راغله، چې له پانې سره یې ښوونځي ته د تلو په وخت کې په داسې مهال کې ولیدل، چې نورې همزولي هم ورسره وې، په تور کمیسونو کې له ورايه داسې ښکاریدې، لکه تورې بلبلې، چې د گلونو په سیل وتلې وي، پانې د نورو نجونو په څېر په مخ تورخادر راخور کړی و، د زلمي سره د تلیفون په لیکه وه او د ځان د پېژندگلۍ په اړه یې معلومات ورکول، کله چې د زلمي خواته نجونې

نږدې شوې، پانې لږغوندي خادر له مخ لېرې کړې، زلمي ته يې وويل: همدغه يم، چې په خادر کې نيم کښ درگورم، زلمي ورته وويل:

ومي ليدې، ماشاالله وياړ پدې ځوانۍ او تورو گورگورو سترگو، پدې خو دې په خدای د مسلمان لورې زما د زړه ستنې ولړزولې، زلمي ناڅاپه يو سوړ اسويلی وکښ، بې واکه يې وويل:

خدايه، تا هم عجيبې زورورې ښکلاوې پيدا کړې، چې د انسانانو زړونه د مقناطيس په شان له ځانه سره کاږي.

تليفون يې له لاس ولويد اړيکه يې پرې شوه، کله يې چې تليفون راوخېست، نو د قبلې په لور يې سترگې واړولې، گوري، چې پاڼه له نورو همزولو سره د کور په لوري راهي ده، خو پاڼه په ټولو کې دنگه او په منظمو قدمونو چابکه د نجونو سرته روانه وه، داسې ښکارېده، لکه د تورو زانو د کتار اميره چې وي، زلمي له ځان سره په فکرونو خيالونو کې ډوب روان شو، حالات يې ورځ په ورځ په خرابيدو شول، د عشق سپرغۍ يې په سينه کې د مينې توند باد لاهم بلې کړې، بالاخره دغو سپرغيو د غم لمبې وکړې، په زړه او وجود کې يې په خواريدو شوې، د پوهنتون له درسونو سره يې علاقه کمه شوه، ډېر وخت يې په غيرحاضري پيل وکړ، د پانې سره يې زړه د مينې په تار وتره، د دوی ترمنځ د عشق او مينې سلسله پسې وغځېده، مخامخ لیده کاته، تليفوني خبرو يې دوام پيدا کړ، هره ورځ به يې د پانې د دیدن شيبې شمارلې، زلمي د وخت په تېریدو سره د پانې په مينه کې دې حد ته ورسید، چې د زړه درد د کراریدو د غمونو او پریشانيو د کمیدو له امله يې د کلیوالو ځوانانو سره هغه د چا په خبره مازدیگر مهال د چرسو سپگرټي په وهلو هم پیل وکړ. په همدې به يې د پانې غم مشعولوه. پاڼه هم د زلمي په غم داسې زېره شوه، لکه خزان وهلې د گل پاڼه. کله کله به يې مور ورته ويل: پانې شونډې دې وچې، رنگ دې زېر غونډې شو، جينۍ ناروغه يې، که بله څه خبره ده، څه ستونزه درته پېښه شوېده؟ که، چېرې ناروغه وې، پلار ته به د ووايم، چې ډاکټر ته دې بوځي؟ گني هسې عبس چورتونه مه وهه!

پاڼه: نه مورې! ناروغه نه يم، هسې داسې ښکارم، څه ستونزه نشته، خامخا انسان دی، کله کله يې رنگ تغیر کوي.

نور د پانې په زړه کې د عشق او مینې اور په غوړسکو غوړسکو بلیدو، هره شېبه یې د زلمي خبره په ذهن کې په تاویدو وه، پرته له زلمي ورته کور او کلی سور اور گرځیدلی و. زلمي به وخت نا وخت پوهنتون ته ورتلو، خو د کلیوالو ځوانانو سره یې ناسته پاسته ډېره شوې وه، پدې خاطر چې هغوی سره به یې نېشې او تماشې کولې په همدې به یې غمونه غلتول. زلمي نور په عشق کې د جنون تر سرحده رسیدلی و. کور، کلی او پوهنتون هر څه ورته پردي وو، یواځې یې د پانې سره د ژوند هره شېبه تړلې وه. پانې هم د ژوند هره شېبه د بېلتانه د ازغوپه بستر تېره وه. د پانې په زړه او وجود ورځ تربلې د عشق تبه په زیاتیدو شوه، پلار او مور یې پرې شکمن شول، چې د لور یې ورځې تر بلې حالات خرابېږي.

نو مور او پلار به یې ویل: کیدای شي، خپل راتلونکي ته زړه خوري، نو ښه به وي، چې د نمزادۍ غم یې وکړو، همداسې یې وکړل، پرته له دې، چې د پانې سره سلا وکړي یوه دوست ته یې واده کړه، کله چې پانې په خپله واده توب خبره شوه، بې واکه یې چیغې کړې، خپل مخ یې په دواړو لاسونو وواهه، په زړه یې لاهم د غم لېوانو پنجې ښخې کړې، له ځانه سره یې وویل: دا انصاف دی! دا څه وشول، خدایه دا دې پښتنو بدبختي ده!

هلته زلمي د پانې په واده خبر شو، لایې هم د جنون څپو وجود ولرزاوه. د پانې په زړه د زلمي د عشق او مینې له امله د غم خپسې ناستې وې. زلمي د وخت په تېریدو سره دې حال ته ورسیده، چې د کلیوالو نشه یانو او لاره وهونکو سره یې مخه شوه، پوهنتون ترې پاتې شو.

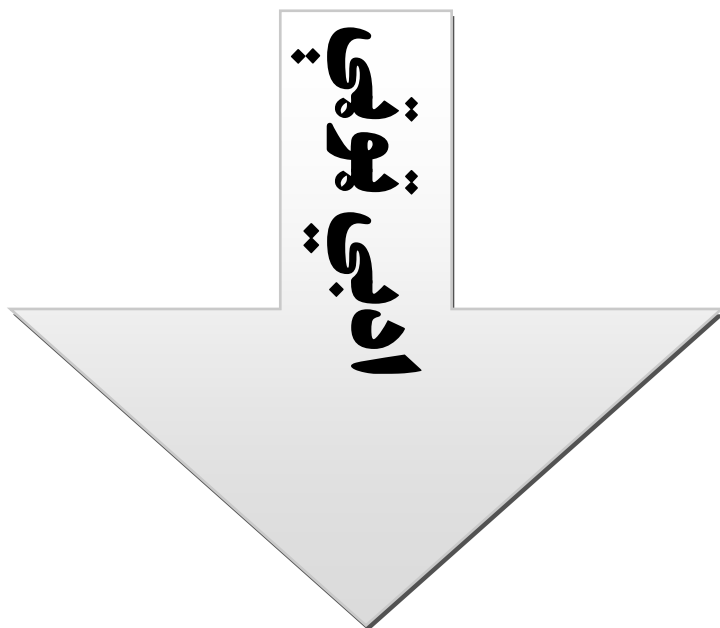
د پانې غم په سر واخېست، په هر ډول ټولنیزو فسادونو کې ښکېل شو. کله کله به یې د پانې ځواني سترگو ته ودریده، نو د واده خبره به وریاد شوه، له ځانه سره به یې ویل: هېڅ امکان نلري، چې د پانې ډولۍ پورته شي.

هلته به دا کار کیږي، چې په ما تورې خاورې امبارشي، که، چېرې مې ډېره بې وسي شي، نو حتمي به ځان وژنه کوم، زلمي پدې چورتونو کې ډوب او سرگردان گرځیده، د شپې او ورځې به د وسله والو غلو سره د لویو لارو پرسر ولاړ و او مسافر به یې شوکول. یوه شپه یې په یوه وسله واله غلا کې له ملگرو سره یو ځای دوه مسافر هغه مهال ووژل، چې د پیسو د نه ورکولو له امله یې ورسره شخړه راغله، له

پېښې وروسته سمدستي امنيتي ځواکونه سيمې ته ورسيدل. دوی د پېښې سيمه لا نه وه، خوشي کړې، چې د امنيتي ځواکونو تر محاصرې لاندې راغلل. زلمی او نور ملگري يې ونيول شول، په بند کې د څه وخت له تېريدو وروسته زلمي په يوه ورځ دوه مرگوني زېري ترلاسه کړل، يوې خوا پرې د پانې د ډولۍ د پورته کولو غږ وشو او له بلې خوا د بې وزله مسافرو د وژنې په قضيه کې ورته د محکمې له لوري د اعدام سزا واورول شوه. نو زلمي د زندان ديوال ته ډډه ووهله، له ځان سره يې په تن غږ دغه پښتني لنډۍ زمزمه کړه!

که غم له غمه شرميدلی

په ما به نه راتلی جوړه جوړه غمونه

د (روحاني) په ویر کې

هر مازديگر به چې کله له خپلې دندې څخه کورته راغلم، نو د معمول په څېر به مې غوښتل، چې د باندې په شنه جوس کې چکر وواهم، ترخولې مې روح او دماغو ته تسکین پیدا شي، ځکه ټوله ورځ پدې اخته وو، چې په دې غم لړلي پېښه کې څومره د سر او مال زیانونه او په هغه کې څومره... بس همدا وپرونه دي، مونږ هڅه کوو، چې د خپلې رسنۍ د خپراوي لپاره رینستوني موثق او په توازن ولاړ خبرونه پیدا کړو، دغه ورځ ډېر ناوخت و، ما بنام مخ په خوریدو و، تیاره غوندې وه، شفق د غرونو په څوکو کې نه ترسترگو کیده، خپله لمنه یې د شپې له شره ټوله کړې وه، خو بیا مې هم د عادت له مخې تلوسه وه، چې له کوره ژر ووځم، د کورڅخه د وتلو پرمهال مې له جیب څخه راډیولرونکی تلیفون راوخېست، غوږګۍ مې ورواچوله، بې بې سي راډیو مې ونيوله، اورم، چې خپلواک ساپی په ژرغوني اواز سره دا خبریېل کړ:

(بې بې سي په ډیرې خواشینۍ سره د خپل خبریال عبدالصمد روحاني د وژنې خبرخپره وي، چې ... په دې وخت کې عجیبه حالت راباندې راغی او تلیفون مې له لاس ولوید، یو سوړاسوبلی مې له خولې وکېښ، له ځان سره لکه ملنګ لیونی ودریدم اوفکر مې وکړ، ظالمانو داسې څوک کوي؟! اخبر دغه ځوانیمرګ څه کړي وو. یوازې مو پدې وواژه، چې له حقیقتونو یې پرده پورته کوله او یا یې د کړیدلي ولس غږ تر نړۍ رسوه، تاسو زما خبره واورئ! که په دې مو وژلی وي، چې حقیقت باید روښانه نه شي په یاد ولرئ، چې ستاسو بدې کړنې به ټولې نړۍ ته روښانه کيږي او د روحاني روحانیت به لا نورې غزونې وکړي. د حقیقتونو او واقعیتونو د برېښلولو لړۍ به دوام پیدا کړي.

او تاسې د عظیم جنایت سرته رسوونکي به د نړۍ د هر وګړي په وړاندې شرخوټوونکي، بشر وژونکي او رټلي خیرې وپېژندل شئ.

او بیا به مو د خدای (ج) د ځمکې پرمخ د استوګنې ځای نه وي او ټوله بشري ټولنه به ستاسو د ورکیدو او له منځه وړو هڅې پیل کړي. ځکه تاسو د حقیقت او انسانیت دښمنان یاست.

راځئ، د وینو پرځای خولې توی کړو

پورتني عنوان د يوه سپين روښي د خولې خبره ده، چې په يوه پراخه ناسته کې يې د سيمې خلکو ته د خپلې وينا پر مهال کړې وه، هغه مهال چې ما دا خبره واوریده، پر ما يې ډېره ژوره اغېزه وکړه او د فکر په ټال پورې تړلو تنابونو ته مې ماشومانه لاسونه ورواچول او زنگيدل مې پيل کړل، زما د عمر سره سم د همزولي جنگ بېلابېلې صحنې مې سترگو ته ودریدې. د خپل هېواد په کنډکپرو مې زړه وسوزیده، خپل مظلوم ولس ته مې په سترگو کې غټې غټې رڼې اوښکې په خپو شوې او د گريوانه په لوري لکه سپين ورکي په ټوپونو شوې. هماغه شېبه د پياوړي شاعر پير محمد (کاروان) د غزل دغه بيت رايا د شو:

د غم لېوانو مې د زړه په ورشو بريد کړی دی

د اوښکو وري د ښو شپول ته په ترپکو راځي

کله مې چې دغه بيت له ځانه سره په ډېره تنه توگه د شونډو په سرونو زمزمه کوه، په فکر کې مې گڼ شمېر د وير او ماتم انځورونه يو په بل پسې لکه د تلویزيون په پرده تېریدل، زه له خپله ځانه وتی وم، د خپل وجود يو غړی مې هم په اختيار کې نه ؤ، خو لسيزې شاته ولاړم، د خپل همزولي جنگ د زوکړې ورځ مې رايا ده کړه، بالاخره خپلې خاورې او ولس ته لاس په دعا شوم: (خدای ج) دې نور مونږ د جنگ له تورې او وژونکې بلا خلاص کړي! خدايه! ته د جنگ لړۍ هغه چاته وروغځوې، چې پر مونږ يې لورولې ده.

له دعا وروسته مې د عقل او شعور پر هغو خاوندانو غږ وکړ، چې دا مهال يې لاهم د وژونکي او تورمخي جنگ لمنه نيولې، غواړي، چې خپل غولی په بارودو، مردکیو لا نور هم ويجاړ کړي، غواړي، چې خپل سکه وروڼه ووژني، غواړي، چې خپل بچيان يتيمان کړي، غواړي، چې خپله خور بوره اومور کونډه کړي. دوی ته مې د هغه سپين روښي خبره د فکرکولو په بهير کې ورمخې ته کړه، ورته ومې ويل:

(راځئ، نور د وینو پرځای خولې توی کړو!). ځکه د وينې توييدل له وير او برباديو پرته مونږ ته نورڅه نه راکوي، د خولو تويول مونږ او تاسو ته نيکمرغي او هوساينه رابښي، راځئ، نور توبه کړو! د ښه ژوند د تېریدو لپاره يوه نوې لاره غوره کړو، کومه، چې د سولې، ورورۍ او تلپاتې خوښۍ سبب کېږي. په دې خاوره او ولس زړه وسوزو، د مينې او خواخوږۍ په دستمالونو د يتيمانو اوښکې وړپاکې کړو، د خپل هېواد وران بنسټونه ورغوو او په پرهر او ژوبلو زوړونو د ټکور پټۍ ولگوو.

اختريزه ډالۍ

هغې سره په لاس کې يو شين غوندي ټوکر و. په گړنديو گامونو روان و. ناڅاپه په لاره کې ورباندې د گاونډي زوی پېښ شو، له روغې وروسته يې ترې وپوښتل: گرانه! څنگه داسې ساه نيولی او چابک روان يې، خير خوبه وي؟ تورجان ورته وويل:

هو خيرت دی، هغې پورې خړې دنبتي ته ځم، هلته څه کارلرم. ايمل ورته وويل: عجيب سړی يې، دا د اختر شپې او ورځې وگوره، زموږ او ستا په څېر ماشومان د ځان او نورو ملگرو او د کورنۍ د غړو لپاره بېلا بېلې تخفې او توکي اخلي، تا يوازې شين ټوکر په لاس کې اخيستی، د خړې دنبتي په لور روان يې، تورجان چې کله دا خبرې واوريدې، څو شيبې يې د ده د خبرو په غبرگون کې د ده په ټټر کې سترگې خښې کړې او وروسته يې يو سوړ اسويلی وکښ، ايمل ته يې سترگې وړ پورته کړې او ورته وېي ويل:

اوس به رښتيا درته ووايم، مور مې په ښار کې هگۍ پلورلې وې او هغه څو روپۍ يې چې د تورکتان ټيکري په پيڅکه پورې تړلې وې، ماته يې راکړې او راته وېي ويل: زويه! دغه پيسې واخله، په ښار کې يو متر شين رنگه غوندي ټوکر پرې واخله، همداسې مې وکړل، کله مې چې کورته راوړ، مور مې تيار په ستن کې تار اچولی و او په چاودو گوتو کې يې ستن ونېوله او له لږ ځنډ وروسته يې ترې جنډا جوړه کړه او راته وېي ويل:

چې دا اختريزه ډالۍ به د خپل پلار قبر ته يوسې او پر لکړه به يې وړ وټومبې اوس دا دی، د خپل پلار د قبر په لوري ځم، پر مزار يې د ولاړو لکړو څخه زړې خيرې ويرې لېټاړې لېرې کوم او پرځای يې دغه نوې جنډا وړټومب، ځکه د اختر په شپه او ورځ کې زما په څېر ډېر ماشومان د تېرو څو لسيزو راهيسې ترننه پورې په هر وړوکي او لوی اختر کې د خپلو پلرونو پرنويو قبرونو باندې پرلکړو جنډې وړټومبې.

خو زه نه پوهېږم، ترکومه به د وير، ماتم او د وژنې دغه سلسله روانه وي او ترڅو پورې به زموږ همزولي ماشومان په اخترونو کې د خپلو پلرونو قبرونو ته اختريزې ډالۍ وړ وړي. ايمل له دې خبرو سره په سترگو کې رڼې اوښکې په څپو شوې، همداسې ترې روان شو. تورجان هم د خپل پلار د قبر په لوري گړندي گامونه واخېستل.

زرگرې سترگې

ته هم عجيبه ښکلا يې، کله له غوسې څخه تکه سره شې او کله بيا کټ کټ په خندا شې، ستا فطرت بل شان دی. له نورو فطرتونو سره بالا ډېر فرق لري، ته د لوړ ذوق څښتنه يې، تاته په دې ماحول کې هره ښکلا د خپل غرور له وجې بدرنگه ښکاري، تا په هيچا سترگې نه خواږېږي، تا ډېر زړوڼه ليلام کړل او ځينې دې د خپل مغرور حسن د تعظيم او اطاعت په خاطر دومره سخت و تراشل، چې د وينسته په څېر دې نري کړل او د عمر تر وروستۍ شيبې پورې به ستا په پلوۍ ولاړ وي. اوس ته ووايه! اې سترې او نازولې ښکلا! زما د زړه غمې دې په خپلو زرگرو سترگو غلا کړې او غواړې، چې د نورو زړونو په څېر زما زړه هم و تراشي او د تل لپاره يې د ځان غلام کړې.

زه د خپل غلا شوي زړه په موندلو پسې په دې وېر او لوی بيابان کې سر یم او هڅه کوم، چې پيدا يې کړم، ته د مهربانۍ له مخې راته په لمړينو وړانگو هغه لاره په غشو ووله، چې ستا تر دار درغلې ده. ته زما دا ويرلې حالت نه وينې؟ لکه د خزان ترڅو سيليو ځپلی بلبل چې پر ستونې يې د غم خپسه ناسته وي او پټ په سينه کې د گلو سندرې بولي؛ خو گوره له دغې حالت څخه به ضرور وځم. وخت به راشي، بيا به د سندرمار بلبل په څېر په خواږه ژبه وياند شم، د درد او له حکمته ډکه ژبه خدای راکړې، بيا به وکولای شم، چې ستا له ناکردو نه ټوله زمانه خبره کړم، خو چې پام دې وي لږه پښه نيولې شه! دا د حکمته ډک شعر واوره!

زما د زړه غمې، دې غلا کړ، په دا دوو سترگو زرگرو هسې نه چې يې وپلورې، د چړو په سوداگرو ستا د غم ډلۍ ورپېږي، پانې توی شوې د گورگورو زه به زړه ټکورومه، په ټپو او په سندرودو لږ د شونډو خيرات ورکړه، خير شي په مسافرو

انځوريزې نښې

ژوند تېریدونکی دی، ډېر ارمانجن زورونه د خاورو تل ته ولویدل، په ډېرو سپیڅلو ارمانونو خاورې دلۍ شوې، زه چې کله سهار وختي د خپل معبود عبادت کوم، زمونږ د کلي ترڅنگ په هدیره کې پر قبرونو ولاړو لکړو ته مې ډیر ځلې وریام وي، سپین او سره ټوکران په ویرجنو اوښکو لږلي دستمالونه پاسنی شمال ورو ورو رپوي. خو په ځینو لکړو پورې ټومبلي ټوکران او هغه زرین گلدار دستمالونه چې پرهر وژلو معشوقو د خپلو مینو د قبرونو پر لکړو ټومبلي، د باد او باران له امله خبرې او لېتارې لېتارې ښکاري. زما په اند په دغو قبرونو به هرو مرو څو لسیزې اوښتې وي.

زه د خپل خیال پلوه په درشل کې، د پورتنی نظر لید څخه په الهام اخیستنې سره هره ورځ د بېلابېلو تصویرونو شاهد وم، فکرکوم، چې یو وخت به مونږهم دغې حالت ته ورسېږو. په دې تنگه نړۍ کې به د تل لپاره دمه جوړه کړو. خو یوه خبره چې ما ډېر زوروي، هغه دا ده، زما د زوکړې سره سم یو بريالي انځورگر په خپلو مهینو گوتو زما د زړه په مخامخ دیوال په لوړ هنر سره یو ښکلی حیرانوونکی انځور کښلی، چې تل یې ماته په ژوند کې مینه، حوصله ډاډگېرنه او داسې څه راکړي، چې زما د ژوند د خوشحالی سبب شوي. هو! زه په دې نه ویرېږم، چې زما د وجود هر غړی به خاورې شي، وېره او د زړه درد په دې راسره مل دی، چې هغه زما همزولی انځور به هم وران شي. زه د ژوند په هر وزگار پړاو کې هره شېبه د محبوب لپاره په سجده یم او د ده مینه مې په رڼګ رڼګ کې د وینې په شان په څپو ده.

زه له محبوب سره خپله اسلامي، انساني خواخوږي څرګنده وم او ژمنه کوم، چې ترخپله وسه پورې به انځوريزې نښې د هغې راتلونکي ورځې پورې وساتم، چې خلک ورته سخته ویروونکې ورځ وايي، خو زه نه پوهیږم، چې زما محبوب به خپل سپیڅلی مسولیت ادا کړي؟! زما د قبر په ولاړو لکړو به گلدار دستمالونه، رنگین ټوکران ځوړند کړي؟! دا هغه پوښتنې دي، چې یواځې یواځې دی ورته ځواب ویلی شي او بس.

(لټه!!!)

ته د مدنیت په مانا نه پوهیږي، ته په یوه داسې ویرونکي محل کې اوسېږي، چې هلته په ډېر کم انسانان د مجبورې ورځې استوگنه کوي. تاته ژوند ارزښت نه لري. کاش، ته د خواږه ژوندانه له بېلابېلو نعمتونو خبر او په ارزښتونو یې په سمه توګه پوهیدلی وای!

کاش! تا زما سره د یو څو شیبو پورې د مینې او انساني خواخوږۍ په تېغرناسته کړي وای! ترڅو ما درته د مینې ورورۍ او د متمدن ژوند اړخونه روښانه کړي وای! تاته مې د زړه سره تړلې څو هغه سندرېزې ټپې زمزمه کړې وای، چې دا مهال پرې پښتنی تاریخ ځلیدونکی ښکاري او پښتانه زلمي ترې د سنگرونو په ګرمولو کې کار اخلي او پېغلې ترې د شجاعت او اتلوالۍ زده کړه کوي.

ته د خپل ټاټوبي د هغه ویاړمنو مانوي هستیو عبرت واخله، چې دا مهال د نړۍ مشهور نواب او کارپوهان د دوی فکري او عقلي تخلیق څخه استفاده کوي. ته که هر څو پدې خور شوي تورتم کې اوسېږي، بې لدې چې د جهالت نړۍ به پر تا اباده وي، نور هېڅ ګټه پرته له شره چا ته نه شي رسولی.

خو زه تاته یوه وروستی مشوره درکوم، هغه خبرې او فکر له مغزو لرې کړه، کوم چې د ټولې نړۍ انسانانو ته ترې شر رسیږي او د بدبختیو په سیند لاهو کیږي، ته د یوه نوي فکر او نوي لارې په لټه کې شه، د خپلو پلرونو او نیکونو تګ لوری تعقیب کړه. ترڅو موجوده نړۍ تاته د سوال او همکارۍ لاس دراوږد کړي.

ماشومتوب

هره شپه به چې پر کټ خملاستم، سترگې به مې پټې کړې، غوښتل به مې، چې ویده شم، خو که هرڅو به په کټ کې لټ په لټ واوښتم، بیا هم خوب نه راته، سترگې به مې کله پټولې او کله به مې غړولې، ځکه چې خوب رانه لکه یاغي اس له قبضې وتی و، کله به مې چې هیله نېله شوه، نو شینکي اسمان ته به مې ځیر ځیر وکتل، سپوږمۍ به مې په سر ولاړه وه، سپین ستوري به ترې چاپېره وو، بس په همدې ننداره کې مشغول وم، سپوږمۍ خپله وړانگینه موسکا د نوي پېغلتوب په جامه کې د ستورو په زرینو لمنو شیندلې، بیا به مې چې ستورو ته وکتل، هغوی هم د خوږې لطافت سره سم په خپله مهینه جلوه پېغله سپوږمۍ لمانځله، ځکه چې دوی پرسپوږمۍ مین وو. خو داسې مین، چې ترخپله وسه پورې یې د خپلې سپیڅلې مینې سپیناوې دومره په لوړه کچه کوه، چې توا د سپوږمۍ په لمن اورلگیدلی دی. له نازه ډکه نڅا یې کوله، په مسلسل توګه یو په بل پسې روان وو، سپوږمۍ کټه مټه زموږ د کلي د ناوې په ځیر چې په مستانه پېغلتوب کې له ډیر غرور نه غریو نیولې ناسته وي، پېغلې او پېغلوتې ترې چاپېره اتن کوي او لپې لپې پرې د شکرانې خواږه اچوي، دا دي د ماشومتوب تېرې خاطري مې په زړه کې په پرلپسې ډول د ویر ساندې زیږوي. خو افسوس اوس ما د ژوند یو بل پړاو پیل کړی دی. که هرڅو ګوډیانې لوبوم او د شګو کوټنې جوړوم، که د شنه اسمان پېغله سپوږمۍ ناوې بولم، که ستوري راته هرڅو د نورځنې غورځوي، خو د کلي ماشومان مې خپل همزولی نه بولي، په خپل کتار کې مې نه پرېږدي او په لوبو کې د ګډون حق نه راکوي. خو ارمان ارمان دی، چې بېرته په طبیعي ډول یو ځل بیا ماشوم شوی وای.

د نور شاه نوراني پېژندګلوي

ښاغلی نور شاه نوراني د خوست ولایت د اسمعیل خېلو او مندوزیو ولسوالۍ د حیدرخېلو د قوم د ترخېلو په کلي کې د مرحوم خدای بښلي زاهد شاه په درانه او دینداره کورنۍ کې په ۱۳۵۷ هـ ل کال کې نړۍ ته سترګې پرانېستې، نوراني لومړنۍ زده کړې د ګاونډي هیواد پاکستان د میرانشاه په تبۍ کېمپ کې د مهاجرینو نړیوالې کمېشنرۍ په ښوونځي کې ترسره کړې له هغې وروسته یې منځنۍ زده کړې د میرانشاه د ډنډو په سیمه کې په الفتح لیسې کې ترسره کړې. په هیواد کې د مجاهدینو د اسلامي انقلاب له بریالیتوب وروسته په ۱۳۷۲ هـ ل کې خپل ټاټوبي ته راستون شو. د کورنیو بوختیاوو او د خواری او مزدورۍ له امله یې د زده کړو بهیر یو څه ټاکنی شو. له څه مودې وروسته یې د حیدرخېلو محمد صدیق روهي ښوونځی ولوست او د دوولسم ټولګي څخه په ۱۳۸۲ کال کې بریالی شو. د ژورنالېستیکو او فرهنګي بوختیاوو ترڅنګ یې هڅه کوله، چې لاهم لوړو زده کړو ته لاره بیا مومي، هغه چې په ۱۳۸۵ کال کې د عبدالله خان ټنې عالي دارالمعلمین په ادبیاتو پوهنځي کې شامل او په ۱۳۸۸ کال کې په ښه درجه ترې بریالی شو. ښاغلي نوراني لاهم د خپل نیمګړي ارمان د بشپړیدو په حال کې و، چې په ۱۳۹۲ کال کې یې د شیخ زاید پوهنتون د پښتو ادبیاتو د شپې پوهنځي ته ازموینه ورکړه، چې په ۱۳۹۵ کال کې ترې فارغ شو.

ښاغلي نوراني د کمپیوټر او انګلیسي په برخه کې هم لنډمهالي کورسونه لوستي. او د دې ترڅنګ یې د ژورنالېزم په برخه کې اوږدمهالي او لنډمهالي روزنیز کورسونه لوستلي دي.

د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې

ښاغلي نوراني د هجرت په دیار کې له شعرلوستولو سره مینه لرله، کله کله به یې د سهار له مخې په ښوونځي کې له خپلو ټولګیوالو سره یو ځای په اسمبلۍ کې ترانې زمزمه کولې له ماشومتوب یې د شعر ویلو سره مینه لرله. په هېواد کې د مجاهدينو د اسلامي انقلاب له بريالیتوب وروسته له خپلې کورنۍ سره یو ځای خپل پلارني ټاټوبي ته راستون شو.

دا مهال چې یو څه زلمۍ غونډې شو، نو د شعرونو په لیکلو او لوستلو یې پیل وکړ، د خوست د بېلا بېلو سیمو تنکیو ځوانانو شاعرانو سره یې پیژندګلوي پیدا شوه وخت ناوخت به یې د شاعرانو ملګرو سره ادبي بنډارونه جوړول، نو په ۱۳۷۶ کال کې د دوی شاعران ملګري پدې وتوانیدل، چې د استقلال ادبي ټولنې په نوم یو ادبي نهاد رامنځ ته کړي، ښاغلی نوراني د دغه ټولنې د موسسینو له ډلې شمیرل کېږي.

دا مهال د ښاغلي نوراني فعالیتونه ورځ تر بلې مخ په ډیریدو و په سیمه او هیواد کې یې په بېلا بېلو ادبي غونډو او محفلونو کې برخه اخیستي، لیکنې او شعرونه یې د کوزې پښتونخواه پېښور، مرکز کابل او نورو ولایتونو کې د خپريدونکو ورځپاڼو او مجلو څخه نشریدل، چې د بېلګې توګه په هېواد، انیس، شریعت، سهار او وحدت ورځپاڼې، سپوږمۍ، هیله، تعاون، وطن، کندهار او ښکلا مجلې یادولی شو.

نوراني په خوست کې د هیلې مجلې استازی او د خوست مجلې سره راپورتر په توګه کار کوه، د ادبي بنډارونو او ناستو پاستو او مطالعې سره د نوراني شعر په تخنیکي او معنوي لحاظ ورځې تر بلې د څومره والي او څرنگوالي له پلوه مخ په ښه کیدو و، داسې وخت را ورسیده، چې نوراني د ښه شعر د لیکلو له امله په خوست کې د ځوان سرلاري شاعر په توګه شهرت ترلاسه کړ، هغه مهال استاد محمد اسماعیل یون، استاد عبدالغفور لیوال، استاد لال پاچا ازمون او استاد امیرجان احمدزي د ده پر شعریت په رسنیو او مجلو کې لیکنې او ویناوې خپرې کړې، دی یې د خوست ځوان فرهنګي کهول د سرلاري شاعر په توګه معرفي کړ.

ښاغلي نوراني ۱۳۷۷ کال په اوږدو کې د استقلال ادبي ټولنې مرستیال وټاکل شو. د نورو ملګرو سره یې یو ځای هڅه وکړه، چې د خوستیو ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه چاپ کړي، نو یې د (د سندرو اړیکې) په نوم ګډه شعري ټولګه د چاپ په ګاڼه وپسلله، له هغې وروسته د (خوستیو ژبیو نارې دي) په نوم ګډه شعري جونګ هم چاپ شو.

هغه مهال د ښاغلي نوراني شعرونو په لړه او بره پښتونخواه کې زیات شهرت ترلاسه کړ. په هره ادبي ناسته محفل کې به د شعر ویلو پرمهال د خلکو له زیات تشویق او ولولو سره مخ کیدلو د ده د شعر مهمه ځانګړنه دا ده، چې نوراني شعر په ساده او روان انداز کې لیکي، خو نوي کلیوالي تصویرونه او اصطلاح ګانې پکې زیاتې کاروي. همدا دلیل دی، چې شعرونه یې له نوښته ډک دي او زیات مینه وال لري. په شعر کې یې مینه ارمان عاطفه او ټولنیز دردونه خوندي دي. د ټولنې ټولو ناخوالو او ستونزو ته یې اشاره کړېده.

د نوراني د شعرونو شمېر ۳۰۰۰ زرو ته رسیږي په ۱۳۷۲ کال کې یې د شعرونو، لنډو کیسو، ادبي ټوټو، ادبي لیکنو او د زلمیو شاعرانو پر کتابونو د سریزو په لیکلو پیل کړی. په ۱۳۸۸ هجري لمریز کال کې یې (تا خو ویل، چې زه به ښه درکړم) تردې نامه لاندې یوه شعري ټولګه حیدرخېل ادبي بهیر ۱۵۰۰ ټوکو په شمیر خپره کړېده. نوراني دا مهال دوه ناچاپ شوي اثار لري، چې له (له بېله تر سیاسته)، د شعرونو نا چاپ ټولګه او درېیم یې هم همدغه اثر (په لپه کې سپرغی) چې اوس مو په لاس کې دی. د نوراني د شعرونو د لیکلو ترڅنګ یو شمیر ادبي ټوټې، لنډې کیسې، سیاسي او ټولنیزې لیکنې په چاپي رسنیو کې هم خپرې شوې دي. د نوراني چاپ شوی کتاب د خوست ښار په کتاب پلورنځیو کې نه موندل کیږي. مینه وال یې لاهم هیله لري، چې د بیا ځل لپاره چاپ شي او د دوی تر ګوتو ورو رسیږي.

د نوراني ژورنالېستیک ژوند او کړنې

د طالبانو د واکمنۍ د راپرځیدو وروسته نوراني د یوې خپلواکې مجلې [سمون] په نوم مرستیال شو. په ۱۳۸۱ کال کې د خوست ولایت په اطلاعاتو او فرهنګ ریاست کې د باختر اژانس مدیریت اړوند په خدمتي ډول د خبریال په توګه په فعالیت پیل وکړ. په ۱۳۸۳ کال کې یې د خوست مجلې د مرستیال په توګه رسمي دنده واخېسته، چې د مجلې پر چارو سربېره به یې د باختر اژانس مسول په صفت هم دنده ترسره کوله، له دوه کلن څنډ وروسته یې د باختر اژانس په پوست کې رسمي منظوري واخېسته او پدې موقعه یې د افغانستان ملي راډیو تلویزیون سره هم له خوست څخه د خبریال او د خپلواکې اوونیزې (سباوون زیري) په نوم د هغې سره د مهمتم په توګه دندې پرمخ وړې، په ۱۳۸۴ هجري لمريز کال کې خوست تلویزیون تازه په نشراتو پیل وکړ، ښاغلي نوراني د خپلې وړتیا او ځیرکتیا له مخې خوست تلویزیون ته د کارکولو لپاره ورمعرفي شو، چې درې کاله د خبري څانګې مشري یې په غاړه واخېسته، له هغې وروسته په تلویزیون کې د ادبي اوسياسي خپرونو مسول شو د ۱۳۹۱ کال پورې یې د خبري سروېس ویاند، خبریال او پروډیوسر په توګه دندې پرمخ وړې دي. ښاغلي نوراني د ځواني انرژۍ او وړتیا له مخې د یادو دندو ترڅنګ په ۱۳۸۶ کال کې د چین نړیوال خبري اژانس شینخوا په ۱۳۸۷ کال کې د الجزیرې تلویزیون د انګلیسي څانګې سره د جنوب ختیځو ولایتونو لپاره د خبریال په توګه دندې ترسره کړيدي، چې څلور کاله یې یادې دندې پرمخ وړې دي. همداراز یې د اروپايي فوټو ایجنسۍ سره د فوټوګرافر او د تمدن تلویزیون سره د خبریال په توګه د جنوب ختیځو ولایتونو څخه د رپوټ ورکولو په برخه کې د خبریال په توګه دوامداره همکاري کړېده، ښاغلي نوراني نه یوازې د یو ښه خبریال په توګه نیک شهرت ترلاسه کړی، بلکې دی د ښه غږ او خواږې حنجرې څښتن دی. د ژبې له پلوه ښه فصاحت او بلاغت لري، له همدې امله یې خوست ولایت ته دوه ځلې د پخواني ولسمشر حامد کرزي راتګ، د وزیرانو او بهرنیو سفیرانو د راتلو په ویاړ جوړ شوو مراسمو، سترو قومي او سیاسي غونډو د لویو پروژو د پرانیستې د مراسمو د ویاندو یې چارې پرمخ وړې دي.

نوراني د ژورنالېزم په ډگر کې په خپله بڼه عکاس او کمره مين پاتې شوی، له اکثرو پېښو او غونډو يې په خپله عکاسي کړې او بيا د رپوټ په بڼه له تلویزيونونو خپرې کړې دي. نوراني د بڼه شعر ليکنې په څير د رپوټ په ليکلو کې هم ځانگړی مهارت لري، اکثر پيچلي او د نويو موضوعاتو څخه به نوراني رپوټونه جوړول.

نوراني د حقيقي ژورنالېزم د ترسره کيدو او د خپل اصلي مسوليت د اداکولو په خاطر د اکثرو پېښو او مراسمو څخه د خبري پوښښ لپاره د خلکو د ژوند د څرنگوالي او ستونزو د معلومولو په خاطر د خوست ولايت اړوند لرې پرتو ولسواليو، گاونډيو ولايتونو ته د پروگرامونو د جوړيدو په خاطر سفرونه کړي او د خلکو غوښتنې او ستونزې يې د ځانگړو پروگرامونو او رپوټونو له لارې خپرې کړې دي. خلکو او چارواکو ته يې حقيقي معلومات رسولي دي.

نوراني په خوست تلویزيون کې د [زرغون ټال] په نوم ادبي خپرونه درې کاله پرمخ وړې ده، چې پدې خپرونه کې به د خوستيو شاعرانو سره مرکې د نوموتو شاعرانو په ژوند د ادبي خوځښتونو او نوښتونو همداشان د ادبي ژانرونو په اړه بحث کيدو. دغې خپرونې زرگونه ليدونکي لرل، ځکه نوراني د خپلې ادبي تجربې او وړتيا له مخې د خپرونې ځولۍ په بنایسته توکو رنگينه وله، د همدې خپرونې له لارې نوراني نه يوازې رسنيز مسوليت سرته رسولی، بلکې د پښتو ادب د چوپړ لپاره يې هم زيار ايستلی دی.

په خوست تلویزيون کې د سياسي خپرونې: پدې پروگرام کې به قومي مشران، سياسي شنونکي ميلمه کيدل او د سيمې هېواد په روانو سياسي کشمکشونو او امنيت، بيارغونه، سوله او پرمختگ باندې به يې تماس نيولو. دغه گړدي سياسي ميزونه به اکثر په تودو موضوعاتو څرخيدل.

د ښاغلي نوراني سیاسي ژوند، کار او خدمت

ښاغلي نوراني د نیک شهرت او په ټولنه کې د خاص محبوبیت له مخې ملگرو او دوستانو اړ کې، چې په هېواد کې د را روانو ټاکنو به بهیر کې د ولایتي شورا له لپاره ځان نوماند کړي، هغه و، چې په ۱۳۹۳ کال کې د ولسونو د پراخې همکارۍ په ترڅ کې د ولایتي شورا چوکۍ ته بریالی شو.

د رسمي دندې د پیل راهیسې د خوستوالو لپاره په خدمت بوخت دی. د وکالت په جریان کې یې د هر خوستوال ورور ستونزې ته رسیده ګي په ډېره سار په سینه یې د دوی غوښتنې او نظریات اوریدلي او د هغې د حل لپاره یې مناسبې لارې پیدا کړې دي.

د خوست ولایت په کچه په هر ډول پرمختیایي او رغیزو پلانونو او پروگرامونو کې یې د فعال وکیل په توګه ونډه اخیستې ده.

د خوست د بهبود لپاره یې د پرمختیایي پروژو د منظوری په خاطر د ولایتي شورا په چوکاټ د نورو وکیلانو صاحبانو سره په ګډو غونډو او تصویبونو کې برخه اخیستې ده او مرکز کابل ته یې په لیکلي بڼه لېږلي دي.

د ځینو بې ګناه او شخصي خصمتونو په اساس د بندیانو په خلاصون کې یې تر خپله وسه منډې ترې کړې دي.

ښاغلی نوراني ساده او خاکساره انسان دی. ډېرموټر، ساتونکي او دېدبه یې نه خوښېږي، په خوست ښار کې په یو ساده یو پوړیز کور کې ژوند کوي.

د خلکو سره یې ناسته ولاړه، د یو عادي کلیوال په توګه کړي.

د هر موکېل سره په ورین تندې روغې او ستونزې ته یې رسیده ګي کړې، د دوی هرې ټلیفوني اړیکې ته یې ځواب ویلی او هرې ادارې ته ورسره د ستونزو د هواري لپاره تللی دی.

بې ځایه ژمنې او وعدې نه کوي، څه یې، چې په وس کې وي، خپل وس نه سپموي. همداشان د ده وطني او ملي مینه زیاته د ستاینې او مننې وړ ده. د خلکو د ښیرازی او د سیمې د ابادۍ لپاره شپه ورځ هڅې او تلاشونه کوي.

دی د خلکو لپاره د خدمت کولو او د دوی ستونزو د هوارولو سخت لیوال دی. شپه او ورځ تلاش کوي، چې د خوستیو ولسونو ستونزو ته د حل لارې ومومي. نوراني: د خوست په ځینو سیمو کې د یو شمیر پروژو د منظوري او تطبیق لپاره بدریغه کونښونه کړي دي. د بېلگې په توګه یې خلکو ته د څښاک اوبو، استېنادي دیوالونو، ویالو، سربندونو، د زراعتي پروګرامونو په منظوري کې خپلې هڅې نه دي سپمولې.

ښاغلي نوراني د معارف په ډګر کې د زده کړې لپاره د ښه چاپیریال، د ودانیو جوړول او د درسي توکو په رسولو کې پوره همکاري کړې ده.

همداشان یې د صحت په برخه کې د ځینو کلینیکونو څخه لیدنه کړې او د خلکو ستونزې یې راټولې او اړوندې ادارې سره یې شریکې کړې دي.

ښاغلي نوراني د قومي شخړو او خپلمنځي دښمنیو په حل کې نه سترې کیدونکي هلې ځلې کړې، چې د تیرو دوو نیمو کلونو په لړ کې یې پنځه بېلابېلي دښمنۍ، چې طرفینو پکې د خپلو کورنیو لسګونه غړي له لاسه ورکړي وو. زیاتو کونښونو او منډو پایله کې په دوستۍ بدلې کړي او د دوی ترمنځ یې د سولې او وروړۍ فضا ایجاد کړې ده. چې لایې هم پدې برخه کې هڅې روانې دي.

ښاغلي نوراني د خوستیو ځوانانو لپاره د تعلیم او کارموندنې په برخه کې هلې ځلې د یادولو دي. ګڼ شمېر بې وزله ځوانانو ته یې ښوونځیو او پوهنتونو ته د تعلیم کولو لپاره د زده کړې زمینه مساعدې کړې ده.

لسګونو تنو ځوانو کادرونو ته یې د اهلیت پربنسټ به بېلابېلو ادارو کې د دندو موقعې برابره کړې ده.

ښاغلي نوراني بېوزله کورنۍ، یتیمان او کونډې هم له یاده نه دي ایستلي، د یوشمېر موسساتو او د ټولنیزو خیریه بنسټونه له لارې یې دوی ته د مرستې زمینه مساعدې کړې ده.

چې د خوست ټولنیز او مرستندویه بنسټ سره د یو فعال همکار په توګه پاتې شوی دی.

همداشان يې د خوست په سمسورتيا او چاپيريال ساتنې کې فعاله ونډه اخيستي، هر کال يې په خپل شخصي لگښت او د ځينو ادارو په مرسته په ښوونځيو، جوماتونو او عامه ځايونو کې زرگونه نيا لگي کينولي دي.

په خوست ولايت کې د ښه امنيت د تامين، د ولسونو د ارامه ژوند، د ښه والي په برخه کې يې په هر راز پروگرامونو کې ونډه اخيستي، ولسونه يې د امنيت، سولې او بيارغونې په گټو او اهميت پوهولي او پدې برخه کې يې د قومي مشرانو او ځوانانو سره ناستې پاستې کړې، ترڅو پدې ولايت کې ډاډمن امنيت تامين او د سولې راوستو لپاره کار وشي.

د خوست ولايت اړوندو ولسواليو او کليو ته يې د موکلينو د ستونزو او غوښتنو د اوريدو په خاطر وخت ناوخت سفرونه کړي، د دوی ستونزې او نظريات يې راټول کړي، له اړوندو ادارو سره يې شريک کړې دي.

د خوست ولايت د خلکو د ستونزو په رابطه يې څو ځلې پلازمېنې کابل ته سفرونه کړي، چې د اړوندو وزارتونو وزيرانو او لويديځو چارواکو سره يې د خوستوالو اساسي ستونزې او غوښتنې شريکې کړې او د حل په مورد يې ورسره قوي استدلال کړی دی. د دې ترڅنگ يې د سفرونو په لړ کې د ملي او نړيوالو رسنيو سره په گړديو ميزونو او ځانگړو مرکو کې د خوست په اړه اغېزمن معلومات او ستونزې مطرح کړې د مرکزي دولت توجه يې راجلب کړې ده.

په ادب: نجيب الله رحيمي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library